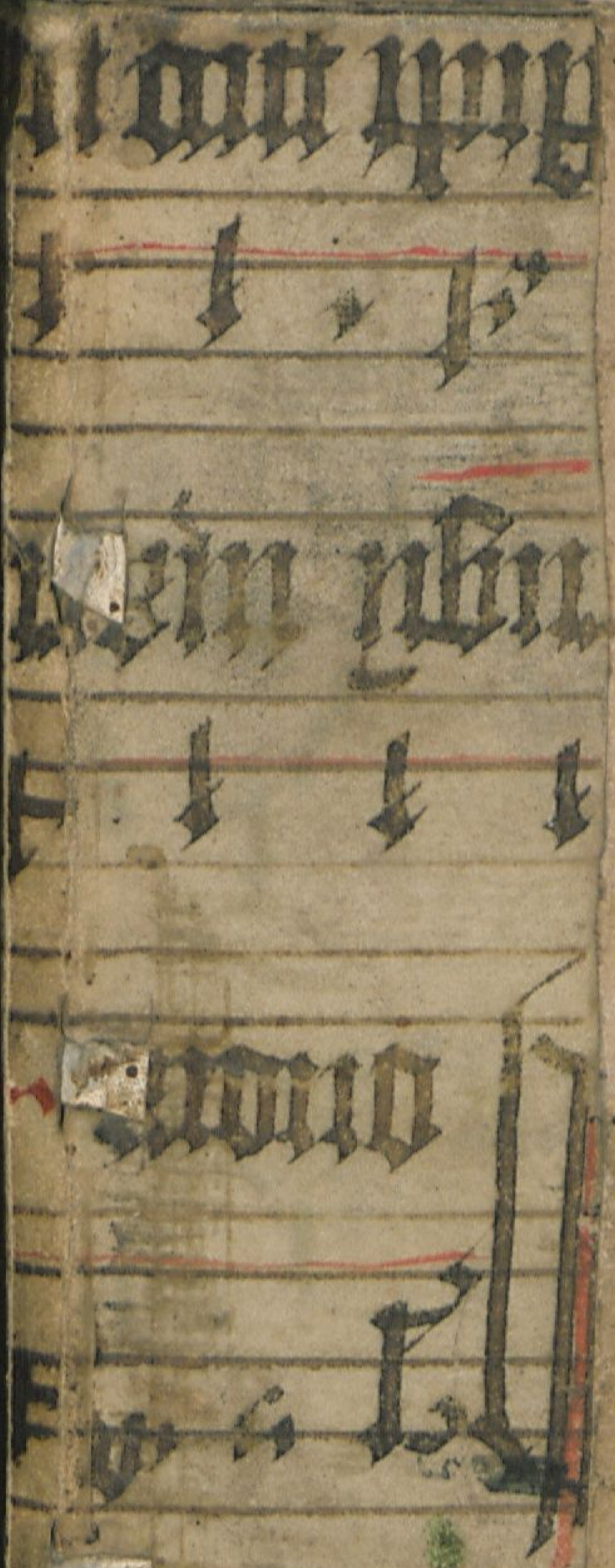

III
A 266

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-189959-p0001-7

~~F. III. 36~~

EX BIBLIOTH.
NATIONIS HUNGAR.
VITEBERG.

III A 266

SIGNAT. cIↄIↄCCCXIII.

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-189959-p0002-3

THEOGNIDIS

MEGARENSIS SENTENTIÆ

CVM VERSIONE LATINA, ITA vt verbum verbo conferri poſsit, addita earundem explicatione,

A

Philip. Melanch.

in Schola Vuitebergenſi.

LIPSIÆ

Iohannes Rhamba excudebat Anno

M. D. LXXIIII.

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-189959-p0003-9

THEOGNIDIS MEGARENSIS SENTENTIÆ ELEGIACÆ.

O Rex Latonæ fili, Iouis proles, nunquam tui
Obliuiscar exordiens, neq; finiens:
Sed semper primumq; & ultimum, inq; medijs
Canam, tu autem me audi, & bona da.
Phœbe rex, quando equidem te dea peperit ueneranda
Palmam teneram manibus amplexata, (Latona,
Immortalium pulcerrimum, in rotunda palude:
Tota quidem impleta est Delus ingens
Odore diuino, risit uero terra prodigiosa,
Gauisusq; est profundus pontus maris albicantis.
(O) Diana fericida, filia Iouis, quam Agamemnon
Placauit, quando in Troiã nauigabat nauibus uelo-
Precantem me audi, mala autem fata expelle: (cibus,
Tibi quidẽ hoc, Dea, paruũ, mihi uero magnũ (est)
Musæ & Gratiæ, filiæ Iouis, quæ quondam Cadmi
Ad nuptias profectæ, pulcrum cecinistis carmen:
Nam ꝙ est pulcrũ, est amicum: ꝙ non est pulcrũ, non
Hoc carmen immortalia uênit per ora (amicum est.
Cyrne, docenti quidem mihi signum imponatur
His carminibus, latebit enim nunquã si surripiatur:
Neque quisquam mutabit peius, bonum quod adsit,
Sic uero quisq; dicet, Theognidis sunt carmina

Mega-

ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΡΕΩΣ ΓΝΩΜΑΙ ΕΛΕΓΕΙΑΚΑΙ.

Ὦ ἄνα, Λητοῦς υἱὲ, Διὸς τέκος, οὔποτε σεῖο
Λήσομαι ἀρχόμενος, οὐδ' ἀποπαυόμενος:
Ἀλλ' αἰεὶ πρῶτόν τε, καὶ ὕστατον, ἔν τε μέσοισιν
Ἀείσω, σὺ δέ μοι κλῦθι, καὶ ἐσθλὰ δίδου.
Φοῖβε ἄναξ, ὅτε μέν σε θεὰ τέκε πότνια Λητὼ
*Φοίνικος ῥαδινῆς χερσὶν ἐφαψαμένη,
Ἀθανάτων κάλλιστον, ἐπὶ τροχοειδεῖ λίμνῃ,
Πᾶσα μὲν ἐπλήσθη Δῆλος ἀπειρεσίη
Ὀδμῆς ἀμβροσίης, ἐγέλασσε δὲ γαῖα πελώρη,
Γήθησεν δὲ βαθὺς πόντος ἁλὸς πολιῆς.
Ἄρτεμι θηροφόνη, θύγατερ Διὸς, ἣν Ἀγαμέμνων
Εἵσαθ', ὅτ' ἐς Τροίην ἔπλεε νηυσὶ θοαῖς,
Εὐχομένῳ μοι κλῦθι, κακὰς δ' ἀπὸ κῆρας ἄλαλκε,
Σοὶ μὲν τοῦτο, θεὰ, σμικρὸν, ἐμοὶ δὲ μέγα.
Μοῦσαι καὶ Χάριτες, κοῦραι Διὸς, αἵ ποτε Κάδμου
Ἐς γάμον ἐλθοῦσαι, καλὸν ἀείσατ' ἔπος:
Ὅττι καλὸν φίλον ἐστὶ, τὸ δ' οὐ καλὸν οὐ φίλον ἐστὶ,
Τοῦτ' ἔπος ἀθανάτων ἦλθε διὰ στομάτων.
Κύρνε, σοφιζομένῳ μὲν ἐμοὶ σφρηγὶς ἐπικείσθω
Τοῖς δ' ἔπεσι, † λήσει δ' οὔποτε κλεπτομένη:
Οὐδέ τις ἀλλάξει κάκιον * τοὐσθλοῦ παρεόντος,
Ὧδε δὲ πᾶς ἐρεῖ, Θεόγνιδός ἐστιν ἔπη

Megarensis, omnes quidem inter homines celebris:
Ciuibus uero nondum omnibus placere possum.
24. *Nil mirum, (ô) Polypæda: neque enim Iupiter*
Neque pluens omnibus placet, neq; abstinens.
Tibi uero ego beneuolus præcepta dabo, qualia ipse,
Cyrne, à bonis (uiris), puer adhuc existens, didici.
Sapito: neque turpibus ex factis, neque iniustis
Honores, neque potentiam trahe, neque diuitias.
Hæc quidem sic scito. (cum) malis uero ne uersare
Viris, sed semper (cum) bonis conuersare.
Et cum eis bibe & comede, & cum eis
Sede: & place illis, quorum magna potestas (est).
A bonis enim (uiris) bona disces: si uero malis
Commiscearis, perdes & quam habebas mentem.
Hæc cum didiceris, cum bonis conuersare, & aliquan-
Bene consulere amicis me. (do dices,
Cyrne, uterum fert ciuitas hæc, timeo autem, ne pari-
Correctorem malæ insolentiæ uestræ. (at uirum
Ciues enim, adhuc illi (sunt) modesti. præfecti uero
Versi sunt multam in nequitiam cadere.
Nullam unquam Cyrne boni ciuitatē perdiderūt uiri,
Sed quando contumeliosis esse malis placuerit,
Populumq; corruperint, iudiciaq; iniustis dederint,
Propriorum lucrorum caussa & potentiæ:
Spera non diu illam ciuitatem quietam fore,
Etsi nunc manet multa in quiete:

Cum

Τοῦ Μεγαρέως, πάντας δὲ κατ' ἀνθρώπους ὀνομαστοῦ,
　Ἀστοῖσιν δ' οὔπω πᾶσιν ἁδεῖν δύναμαι.
Οὐδὲν θαυμαστὸν Πολυπαίδη, οὐδὲ γὰρ ὁ Ζεὺς
　Οὔθ' ὕων πάντως ἁνδάνει, οὔτ' ἀνέχων.
Σοὶ δ' ἐγὼ εὖ φρονέων ὑποθήσομαι, οἷά περ αὐτὸς,
　Κύρν' ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν, παῖς ἔτ' ἐὼν, ἔμαθον.
Πέπνυσο, μηδ' αἰσχροῖσιν ἐπ' ἔργμασι, μηδ' ἀδί-
　Τιμὰς, μηδ' ἀρετὰς ἕλκεο, μηδ' ἄφενος. (κοισι
Ταῦτα μὲν οὕτως ἴσθι. κακοῖσι δὲ μὴ προσομίλει
　Ἀνδράσιν, ἀλλ' αἰεὶ τῶν ἀγαθῶν ἔχεο.
Καὶ μετὰ τοῖσιν πῖνε, καὶ ἔσθιε, καὶ μετὰ τοῖσιν
　Ἵζε, καὶ ἅνδανε τοῖς, ὧν μεγάλη δύναμις.
Ἐσθλῶν μὲν γὰρ ἄπ' ἐσθλὰ μαθήσεαι, ἢν δὲ κακοῖσι
　Συμμιχθῇς, ἀπολεῖς καὶ τὸν ἐόντα νόον.
Ταῦτα μαθὼν ἀγαθοῖσιν ὁμίλεε, καί ποτε φήσεις
　Εὖ συμβουλεύειν τοῖσι φίλοισιν ἐμέ.
Κύρνε, κύει πόλις ἥδε, δέδοικα δὲ, μὴ τέκῃ ἄνδρα
　Εὐθυντῆρα κακῆς ὕβριος ὑμετέρης.
Ἀστοὶ μὲν γὰρ, ἔθ' οἵδε σαόφρονες, ἡγεμόνες δὲ
　Τετράφαται πολλὴν ἐς κακότητα πεσεῖν.
Οὐδεμίαν πω Κύρν' ἀγαθοὶ πόλιν ὤλεσαν ἄνδρες,
　Ἀλλ' ὅταν ὑβρίζειν τοῖσι κακοῖσιν ἁδῇ.
Δῆμόν τε φθείρωσι, δίκας τ' ἀδίκοισι διδῶσιν
　Οἰκείων κερδῶν εἵνεκα, καὶ κράτεος.
Ἔλπεο μὴ δηρὸν κείνην πόλιν ἀτρεμέεσθαι,
　Μηδ' εἰ νῦν κεῖται πολλῇ ἐν ἡσυχίῃ.

Cum malis amica uiris hæc fuerint,
  Lucra publico cum malo uenientia.
Ex his enim seditio est, & intestinæ cædes uirorum,
  Rex uero ciuitati nunquam illi placeat.
Cyrne ciuitas quidem adhuc, hæc ciuitas (est) populi
  Qui prius neq; iura nouerant, neq; leges: (aũt alij,
Sed circum latera pellem caprarum atterebant:
  Foris aũt, tanq̃ cerui, hanc depascebantur ciuitatẽ:
Et nũc sunt boni (ô) Polypæda at (qui) prius boni (erãt)
  Nunc mali (sunt.) quisnam hæc ferret respiciens?
Se inuicem autem decipiunt, alij alios ridentes,
  Neq; malorum rationes cognoscentes, neq; bonorum.
Neminem horum amicum fac (ô) Polypæda ciuium
  Ex animo, utilitatis caussa alicuius.
Sed uidearis quidem omnibus lingua amicus esse,
  Rem uero communices nemini ullam
Seriam. cognosces enim improborum mentes uirorum,
  Quod ipsis in factis fides est nulla:
Sed dolos, deceptionesq;, uersutiasq; dilexerunt
  Sic, ut uiri non amplius incolumes.
Nunquam Cyrne improbo fidens consulta cum uiro,
  Quando seriam rem uolueris facere:
Sed ad probum profectus, consulta multum laborans,
  Et longum pedibus Cyrne iter peragens.
Rem uero ne amicis omnino communica cum omnib.
  Pauci sane è multis fidelem habent mentem.

Paucis

Εὖτ' ἂν τοῖσι κακοῖσι φίλ' ἀνδράσι ταῦτα γένηται,
Κέρδεα δημοσίῳ σὺν κακῷ ἐρχόμενα.
Ἐκ τῶν γὰρ στάσις ἐστὶ, καὶ ἔμφυλοι φόνοι ἀνδρῶν,
Μούναρχος δὲ πόλει μή ποτε τῆδε ἅδοι.
Κύρνε πόλις μὲν ἔθ' ἥδε πόλις, λαοὶ δὲ δὴ ἄλλοι,
Οἳ πρόσθ' οὔτε δίκας ἤδεσαν, οὔτε νόμους.
Ἀλλ' ἀμφὶ πλευρῇσι δορὰς αἰγῶν κατέτριβον,
Ἔξω δ' ὥστ' ἔλαφοι, τήνδ' ἐνέμοντο πόλιν.
Καὶ νῦν εἰσ' ἀγαθοὶ Πολυπαΐδη, οἱ δὲ πρὶν ἐσθλοὶ,
Νῦν δειλοί. τίς κεν ταῦτ' ἀνέχοιτ' ἐσορῶν;
Ἀλλήλους δ' ἀπατῶσιν, ἐπ' ἀλλήλοισι γελῶντες,
Οὔτε κακῶν γνώμας εἰδότες, οὔτ' ἀγαθῶν.
Μηδένα τῶνδε φίλον ποιεῦ Πολυπαΐδη ἀστῶν
Ἐκ θυμοῦ, χρείης εἵνεκα μηδεμίης.
Ἀλλὰ δόκει μὲν πᾶσιν ἀπὸ γλώσσης φίλος εἶναι,
Χρῆμα δὲ συμμίξης μηδενὶ μηδ' ὁτιοῦν
Σπουδαῖον. γνώσῃ γὰρ ὀϊζυρῶν φρένας ἀνδρῶν,
Ὥς σφιν ἐπ' ἔργοισιν πίστις ἔτ' οὐδεμία,
Ἀλλὰ δόλους, ἀπάτας τε, πολυπλοκίας τ' ἐφί-
Οὕτως, ὡς ἄνδρες μηκέτι σωζόμενοι. (λησαν
Μή ποτε Κύρνε κακῷ πίσυνος βούλευε σὺν ἀνδρὶ,
Εὖτ' ἂν σπουδαῖον πρῆγμ' ἐθέλης τελέσαι:
Ἀλλὰ μετ' ἐσθλὸν ἰών. βουλεύεο πολλὰ μογήσας,
Καὶ μακρὴν ποσσὶν Κύρν' ὁδὸν ἐκτελέσας.
Πρῆξιν μηδὲ φίλοισιν ὅλως ἀνακοίνεο πᾶσι:
Παῦροί τοι πολλῶν πιστὸν ἔχουσι νόον.

Paucis fidens magnas uiris res aggredere:
Ne forte insanabilem Cyrne accipias dolorem.
Fidelis uir auroq; & argento rependi
Dignus (est) in molesta Cyrne seditione.
Paucos inuenies (ó) Polypæda uiros amicos
Fideles, in difficilibus rebus persistentes:
Qui ausint, concordem animum habentes,
Aeque bonorum malorumq; participes esse.
Hos uero non inuenies quærens, neque inter omnes
Homines, quos nauis non una omnes agit,
Quibus in lingua & oculis inest
Pudor: neq; ad turpem rem quæstus agit.
Ne me uerbis quidem cole: mentē aūt habe, & præcor-
Si me amas, & tibi fidelis inest mens (dia alibi,
Aut me ama, puram afferens mentē: aut me refugiens,
Odio prosequere, manifestè contentionem suscipiens.
Qui uero unica lingua dupliciter habet mentem, hic
[illegible] (amicus
Grauis Cyrne, inimicus melior, quā amicus existēs.
Si quis laudabit te tanto tempore, quanto uiderit (te),
Separatus uero (à te) alio linguam mittit malam:
Talis profecto sodalis uir, amicus (est) non ualde bonus,
Qui dixerit lingua optima, cogitat autem alia.
Sed sit talis mihi amicus, qui amicum me
Cognoscens iracundiam, & grauem (me) existentem,
Pro fratre. Tu autem mihi hæc in animo [illegible] (ferat
Considera, & aliquando mei memineris in posterum.

Nullus

Παύροισιν πίσυνος μεγάλ' ἀνδράσιν ἔργ' ἐπιχείρει:
Μήποτ' ἀνήκεστον Κύρνε λάβῃς ἀνίην.
Πιστὸς ἀνὴρ χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου ἀντερύσασθαι
Ἄξιος ἐν χαλεπῇ Κύρνε διχοστασίῃ.
Παύρους εὑρήσεις Πολυπαΐδη ἄνδρας ἑταίρους
Πιστοὺς, ἐν χαλεποῖς πρήγμασι γιγνομένους:
Οἵτινες ἂν τολμῷεν, ὁμόφρονα θυμὸν ἔχοντες,
Ἴσον τῶν ἀγαθῶν τῶν τε κακῶν μετέχειν.
Τοὺς δ' οὐκ εὑρήσεις διζήμενος, οὐδ' ἐπὶ πάντας
Ἀνθρώπους, οὓς ναῦς μὴ μία πάντας ἄγοι,
Οἷσιν ἐπὶ γλώσσῃ τε, καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἔπεστιν
Αἰδὼς, οὐδ' αἰσχρὸν χρῆμ' ἔπι κέρδος ἄγει.
Μή μ' ἔπεσιν μὲν στέργε, νόον δ' ἔχε, καὶ φρένας ἄλλῃ,
Εἴ με φιλεῖς, καί σοι πιστὸς ἔνεστι νόος.
Ἤ με φίλει, καθαρὸν θέμενος νόον, ἤ μ' ἀποειπὼν,
Ἔχθαιρ', ἀμφαδίην νεῖκος ἀειράμενος.
Ὃς δὲ μιῇ γλώσσῃ δίχ' ἔχει νόον, οὗτος ἑταῖρος

Δεινὸς Κύρν', ἐχθρὸς βέλτερος, ἢ φίλος ὤν.
Εἴ τις ἐπαινέσει σε τόσον χρόνον, ὅσσον ὁρῴη,
Νοσφισθεὶς δ' ἄλλην γλῶσσαν ἵησι κακήν:
Τοιοῦτός τοι ἑταῖρος ἀνὴρ φίλος οὔτι μάλ' ἐσθλός.
Ὅς κ' εἴπῃ γλώσσῃ λῷστα, φρονεῖ δ' ἕτερα.
Ἀλλ' εἴη τοιοῦτος ἐμοὶ φίλος, ὃς τὸν ἑταῖρον
Γιγνώσκων, ὀργὴν, καὶ βαρὺν ὄντα φέρει
Ἀντὶ κασιγνήτου. Σὺ δέ μοι φίλε ταῦτ' ἐνὶ θυμῷ
Φράζεο, καὶ ποτέ μου μνήσεαι ἐξοπίσω.

Nullus hominum persuadeat, improbum uirum amare
Cyrne, quæ enim est utilitas, ille uir amicus si sit?
Neque te ex graui labore liberauerit & detrimento:
Neq; bonũ habẽs, illius (te) participẽ facere uoluerit.
Improbis uero benefacienti uanissima gratia est:
Perinde (est) ac seminare pontum maris albi.
Neq; n. pontũ seminans, profundã segetẽ metas: (eis
Neq; malis benefaciẽs, beneficiũ uicissim accipias ab
Inexplebilem n. habent improbi mentẽ, si uero (in) uno
Superiorũ omniũ effusa perijt amicitia. (aberraris,
At probi plurimum fruuntur beneficio accepto:
Memoriam aũt habent beneficiorum, & gratiam po-
Nunquam malum uirum, amicum fac sodalem: (stea
Sed semper fuge, tanquam malum portum,
Multi sane potus & cibi sunt amici:
In seria autem re pauciores (sunt amici).
Fucato uero uiro cognitu difficilius nihil (est)
Cyrne, neque cautionis est maioris.
Auri adulterini & argenti intolerabile detrimentum
Cyrne, & inuenire facile (est) uiro sapienti.
Si autem amici mens uiri in pectoribus latuerit,
Tenuis existens, dolosum uero in præcordijs cor ha-
Hoc Deus fucatissimum fecit hominibus, (beat:
Et cognitu omnium hoc difficilimum,
Non enim poteris cognoscere uiri mentem, neq; fœmi-
Priusquam tentaueris ceu iumentum. (næ,

Man kan der Mensch sein nit erfahren

Neque

Μηδείς σ' ἀνθρώπων πείσῃ, κακὸν ἄνδρα φιλῆσαι
Κύρνε, τίδ' ἐς' ὄφελος κεῖνος ἀνὴρ φίλος ὤν;
Οὔτ' ἄν σ' ἐκ χαλεποῖο πόνου ῥύσαιτο, καὶ ἄτης:
Οὔτε κεν ἐσθλὸν ἔχων, τοῦ μεταδοῦν' ἐθέλει.
Δειλοὺς δ' εὖ ἔρδοντι ματαιοτάτη χάρις ἐστί:
Ἴσον καὶ σπείρειν πόντον ἁλὸς πολιῆς.
Οὔτε γὰρ ἂν πόντον σπείρων, βαθὺ λήϊον ἀμῷς:
Οὔτε κακοὺς εὖ δρῶν, εὖ πάλιν ἀντιλάβοις.
Ἄπληστον γὰρ ἔχουσι κακοὶ νόον, ἢν δ' ἓν ἁμάρτης,
Τῶν πρόσθεν πάντων ἐκκέχυται φιλότης.
Οἱ δ' ἀγαθοὶ τὸ μέγιστον ἐπαυρίσκουσι παθόντες:
Μνῆμα δ' ἔχουσ' ἀγαθῶν, καὶ χάριν ἐξοπίσω,
Μή ποτε τὸν κακὸν ἄνδρα φίλον ποιεῖσθαι ἑταῖρον;
Ἀλλ' αἰεὶ φεύγειν, ὥστε κακὸν λιμένα.
Πολλοί τοι πόσιος καὶ βρώσιος εἰσὶν ἑταῖροι:
Ἐν δὲ σπουδαίῳ πράγματι παυρότεροι.
Κιβδήλου δ' ἀνδρὸς γνῶναι χαλεπώτερον οὐδὲν
Κύρν', οὐδ' εὐλαβίης ἐστὶ περὶ πλέονος.
Χρυσοῦ κιβδήλοιο καὶ ἀργύρου ἄχετος ἄτη
Κύρνε, καὶ ἐξευρεῖν ῥᾴδιον ἀνδρὶ σοφῷ.
Εἰ δὲ φίλου νόος ἀνδρὸς ἐνὶ στήθεσσι λέληθε,
Ψευδνὸς ἐὼν, δόλιον δ' ἐν φρεσὶν ἦτορ ἔχει:
Τοῦτο θεὸς κιβδηλότατον ποίησε βροτοῖσι,
Καὶ γνῶναι πάντων τοῦτ' ἀνιηρότατον:
Οὐ γὰρ ἂν εἰδείης ἀνδρὸς νόον, οὔτε γυναικὸς,
Πρὶν πειραθείης ὥσπερ ὑποζυγίου.

Οὐδέ-

Neq; poteris coniectare, tanquam aliquando tēpestiuè
Sæpe enim animum fallunt species. *(profectus,*
Neque potentia opta(ô) Polypæda (te) eximium esse,
Neq; facultatibus: dūtaxat autem uiro assit fortuna.
Nihil in humanis patre & matre melius
Est, quibus sanctum Cyrne curæ est ius.
Nemo Cyrne damni & lucri caussa ipse(est):
Sed dij horum datores amborum.
Neq; quispiam hominum facit, in præcordijs intuitus,
In finem, an bonum fiat, an malum.
Sæpe enim putans (se) facturū malum, bonum fecit:
Et putans (se) facturum bonum, fecit malum.
Neq; cuiquam hominū aduenıunt, quæcunq; uoluerit:
Impediunt enim grauis fines impossibilitatis.
(Nos) homines aūt uana existimamus, scientes nihil:
Dij uero secundum suam omnia perficiunt mentem.
Nemo unquam, hospitem (ô) Polypæda qui fefellerit,
Atque supplicem mortalium, immortales latuit.
Fac malis autem iustè paucis cum facultatib. uiuere,
Quam diues esse, iniustè opes adeptus:
In iusticia autem comprehensim omnis uirtus inest:
Omnisq; uir bonus (est) Cyrne, iustus qui est.
Diuitias quidem dæmon etiam improbissimo uiro dat
Sed uirtus paucos uiros Cyrne comitatur.
Iniuriam Cyrne Deus primum malum dedit uiro,
Cuius futurus est locum nullum ponere:

Parit

Οὐδέκεν εἰκάσσαις, ὥσπερ ποτ' ἐς ὥριον ἐλθὼν,
Πολλάκι γὰρ γνώμην ἐξαπατῶσ' ἰδέαι.
Μήτ' ἀρετὴν εὔχου Πολυπαίδη ἔξοχος εἶναι:
Μήτ' ἄφενος, μοῦνον δ' ἀνδρὶ γένοιτο τύχη.
Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι πατρὸς καὶ μητρὸς ἄμεινον
Ἔπλετο, τοῖς ὁσίη Κύρνε μέμηλε δίκη.
Οὐδεὶς Κύρν' ἄτης καὶ κέρδεος αἴτιος αὐτὸς:
Ἀλλὰ θεοὶ τούτων δώτορες ἀμφοτέρων.
Οὐδέ τις ἀνθρώπων ἐργάζεται, ἐν φρεσὶν εἰδὼς,
Ἐς τέλος εἴτ' ἀγαθὸν γίγνεται, εἴτε κακόν.
Πολλάκι γὰρ δοκέων θήσειν κακὸν, ἐσθλὸν ἔθηκε:
Καί τε δοκῶν θήσειν ἐσθλὸν, ἔθηκε κακόν.
Οὐδέ τῳ ἀνθρώπων παραγίνεται, ὅσσ' ἐθέλῃσι:
Ἴσχει γὰρ χαλεπῆς πείρατ' ἀμηχανίης.
Ἄνθρωποι δὲ μάταια νομίζομεν, εἰδότες οὐδὲν:
Θεοὶ δὲ κατὰ σφέτερον πάντα τελοῦσι νόον.
Οὐδείς πω ξεῖνον Πολυπαίδη ἐξαπατήσας,
Οὐδ' ἱκέτην θνητῶν, ἀθανάτους ἔλαθε.
Βούλεο δ' εὐσεβέως ὀλίγοις σὺν χρήμασιν οἰκεῖν,
Ἢ πλουτεῖν, ἀδίκως χρήματα πασάμενος:
Ἐν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶσ' ἀρετή 'στι.
Πᾶς δέ τ' ἀνὴρ ἀγαθὸς Κύρνε, δίκαιος ἐών.
Χρήματα μὲν δαίμων καὶ παγκάκῳ ἀνδρὶ δίδωσιν:
Ἡ δ' ἀρετὴ ὀλίγοις ἀνδράσι Κύρν' ἕπεται.
Ὕβριν Κύρνε θεὸς πρῶτον κακὸν ὤπασεν ἀνδρὶ,
Οὗ μέλλει χώρην μηδεμίαν θέμεναι:

Τίκτει

Parit profecto satietas iniuriã, quãdo improbũ opes se-
Hominem, & cui non mens sana sit. (cutæ sint
Nunquam mihi paupertatẽ perniciosam, uiro iratus,
Neq; egestatem Cyrne malam obijce.
Iupiter enim sane libram inclinat aliâs alij, (bere.
Interdum quidem ditescere, interdum uero nihil ha-
Nunquã Cyrne uendita uerbum magnum: nouit enim
Hominum, quid nox & dies uiro perficiat. (nemo
Multi quidẽ utũtur malis consilijs, numine aũt dextro
Quibus quod malum uidebatur, cedit in bonum.
Sunt uero (alij) qui & consilio bono, & numine sinistro
Res gerunt, finis autem rebus non succedit.
Nemo hominum, neq; diues, neq; pauper,
Neq; malus sine numine, neque bonus (est),
Aliud alij malum est, reuera autẽ beatus nemo (est)
Hominum, quotquot sol intuetur.
Quem autem dij amant, & inuidus laudat,
Viri uero studium est nullum.
Deos ora, quibus est magna potestas, nihil sine dijs,
Est hominibus, neq; bona, neq; mala (magis,
Virum bonum paupertas, quam aliæ res omnes, domat
Et (quam) senectus cana, Cyrne, & (quam) febris:
Quã quidẽ (paupertatẽ) oportet fugere, & in immen-
Proijcere, & petras, Cyrne, contra altas. (sum mare
Omnis enim uir paupertate domitus, neq; quicq̃ dicere
Neque facere potest: lingua uero illi ligata est.

Opor-

Τίκτει τοι κόρος ὕβριν, ὅταν κακῷ ὄλβος ἕπηται
Ἀνθρώπῳ, καὶ ὅτῳ μὴ νόος ἄρτιος ᾖ.
Μή ποτέ μοι πενίην θυμοφθόρον, ἀνδρὶ χαλεφθείς
*Μηδ' ἀχρημοσύνην Κύρνε κακὴν πρόφερε,
Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιῤῥέπει ἄλλοτε ἄλλῳ,
ἄλλοτε μὲν πλουτεῖν, ἄλλοτε δ' οὐδὲν ἔχειν.
Μή ποτε Κύρν' ἀγορᾶσθαι ἔπος μέγα, οἶδε γὰρ οὐδεὶς
Ἀνθρώπων, ὅ,τι νὺξ χ' ἡμέρα ἀνδρὶ τελεῖ.
Πολλοί τοι χρῶνται δειλαῖς φρεσί, δαίμονι δ' ἐσθλῷ
Οἷς τὸ κακὸν δοκέον γίγνεται, εἰς ἀγαθόν,
Εἰσὶν δ', οἳ βουλῇ τ' ἀγαθῇ, καὶ δαίμονι φαύλῳ
Μοχθίζουσι, τέλος δ' ἔργμασιν οὐχ ἕπεται.
Οὐδεὶς ἀνθρώπων, οὔτ' ὄλβιος, οὔτε πενιχρὸς,
Οὔτε κακὸς νόσφιν δαίμονος, οὔτ' ἀγαθός,
Ἀλλ' ἄλλῳ κακόν ἐστι, τὸ δ' ἀτρεκὲς, ὄλβιος οὐδεὶς
Ἀνθρώπων, ὁπόσους ἠέλιος καθορᾷ.
Ὃν δὲ θεοὶ τιμῶσιν, ὁ καὶ μωμεύμενος αἰνεῖ,
Ἀνδρὸς δὲ σπουδὴ γίγνεται οὐδεμία.
Θεοῖς εὔχου, οἷς ἐστι μέγα κράτος, οὔτι ἄτερ θεῶν,
Γίγνεται ἀνθρώποις, οὔτ' ἀγαθ' οὔτε κακά.
Ἄνδρ' ἀγαθὸν πενίη, πάντων δάμνησι μάλιστα,
καὶ γήρως πολιοῦ, Κύρνε, καὶ ἠπιάλου.
Ἣν δὴ χρὴ φεύγοντα, καὶ εἰς μεγακήτεα πόντον
Ῥίπτειν, καὶ πετρῶν, Κύρνε, κατ' ἠλιβάτων.
Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος, οὔτε τι εἰπεῖν,
Οὔτ' ἔρξαι δύναται: γλῶσσα δέ οἱ δέδεται.

Oportet igitur simul super terram & lata dorsa maris
 Quærere grauis, Cyrne, liberationem paupertatis.
Mori (ô) amice Cyrne pauperi melius est viro,
 Quam uiuere dura afflictum paupertate.
Arietes quidem, & asinos quærimus, Cyrne, & equos
 Generosos, & quisq; uult ex bonis
Admittere: ducere aũt malã (uxorẽ) mali uiri filiã nõ
 Generosus uir, si ei pecunias multas dederit: (renuit
Nulla (fœmina) mali uiri recusat esse uxor
 Diuitis, quin diuitẽ uult (maritũ) loco boni (uxorẽ.
Opes quidẽ æstimãt: et ex malo (uiro ortã) bonus duxit
 Et malus ex bono (ortã) (cũ) diuitijs miscuit genus.
Itaq; ne mirare genus (ô) Polypæda ciuium
 Labefactari: cum enim miscentur bona malis.
Ipse quidem hanc, cognoscens malo patre ortam esse,
 In ædes (suas) ducit, opibus (illius) inductus,
Nobilis ignobilem, quandoquidem fortis ipsum neces-
 Cogit, quæ uiri fecit miseram mentem. (sitas
Opes uero cui à Ioue, & cum iusticia uiro fuerint,
 Et integrè, semper quidem stabile est.
Si uero iniustè præter tempus uir lucri cupido animo
 Acquiret, sine iureiurando præter iustum capiens,
Statim quidem ferre lucrum uidetur, in finem uero
 Rursum est damnũ, Deorum enim superior est mens.
Sed hæc hominũ fallunt mentem. non enim super ipsos
 Fiunt beati rei erroris.

Sed

Χρὴ γὰρ ὁμῶς ἐπὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
Δίζεσθαι χαλεπῆς, Κύρνε, λύσιν πενίης.
Τεθνάναι φίλε Κύρνε πενιχρῷ βέλτερον ἀνδρὶ,
Η ζώειν χαλεπῇ τειρόμενον πενίῃ.
Κριοὺς μὲν, καὶ ὄνους διζήμεθα, Κύρνε, καὶ ἵππους
Εὐγενέας, καί τις βούλεται ἐξ ἀγαθῶν
Βήσεσθαι: γῆμαι δὲ κακὴν κακοῦ οὐ μελεδαίνει
Εσθλὸς ἀνὴρ, ἤν οἱ χρήματα πολλὰ διδῷ:
Οὐδεμία κακοῦ ἀνδρὸς ἀναίνεται εἶναι ἄκοιτις
Πλουσίου, ἀλλ' ἀφνεὸν βούλεται ἀντ' ἀγαθοῦ.
Χρήματα μὲν τιμῶσι, καὶ ἐκ κακοῦ ἐσθλὸς ἔγημε:
Καὶ κακὸς ἐξ ἀγαθοῦ, πλοῦτος ἔμιξε γένος.
Οὕτω μὴ θαύμαζε γένος, Πολυπαΐδη, ἀστῶν
Μαυροῦσθαι: σὺν γὰρ μίσγεται ἐσθλὰ κακοῖς.
Αυτός τοι ταύτην εἰδὼς κακόπατριν ἐοῦσαν,
Εἰς οἴκους ἄγεται, χρήμασι πειθόμενος,
Ενδοξος κακόδοξον, ἐπεὶ κρατερή μιν ἀνάγκη
Εντύει, ἥτ' ἀνδρὸς τλήμονα θῆκε νόον.
Χρήματα δ' ᾧ διόθεν, καὶ σὺν δίκῃ ἀνδρὶ γένηται,
καὶ καθαρῶς, αἰεὶ γὰρ μόνιμον τελέθει.
Εἰ δ' ἀδίκως παρὰ καιρὸν ἀνὴρ φιλοκερδέϊ θυμῷ
Κτήσεται, εἴθ' ὅρκῳ πὰρ τὸ δίκαιον ἑλὼν,
Αὐτίκα μέν τι φέρειν κέρδος δοκεῖ, ἐς δὲ τελευτὴν
Αὖθις ἔγεντο κακὸν, θεῶν δ' ὑπερέσχε νόος.
Αλλὰ τὰ δ' ἀνθρώπων ἀπατᾷ νόον. οὐ γὰρ ἐπ' αὐτοὺς
Γίνονται μάκαρες πρήγματος ἀμπλακίης.

Sed hic quidem ipse soluit malum debitum, ille uero
Noxam postea liberis appendit. (caris
Aliũ uero nõ apprehẽdit uindicta. mors enim impudẽs
Prius super palpebras sedebat, fatum afferens.
Nemo profecto exuli amicus & fidelis sodalis (est)
Exilio autem est hoc acerbius. (ipsum
Vinum sane potare multum, malum (est) si uero quis
Potarit prudenter, non malum, sed bonum (est).
Cyrne amicos secundũ omnes commuta uarios mores,
Ingenium temperans, quod quisque habet.
Polypi mentem obtine uersipellis, qui ad petram,
Cui adhæserit, talis uisu apparet.
Nunc quidem hac sequere, aliquando alius colore fias,
Celeris mutatio quidem sapientia est morum.
Neq; nimis indignare, cum perturbantur ciues,
Cyrne: media autem perge uia, quomodo ego.
Quisquis quidem putat proximum suum scire nihil,
Sed se ipse solum uaria consilia habere:
Ille sanè amens est, mente priuatus bona:
Aequè enim omnes uaria scimus.
Sed hic quidem non vult turpes quæstus sequi:
Alteri verò, doli magis infideles placent.
Diuitiarum autem nullus (est) finis certus hominibus,
Qui enim nunc ex nobis plurimas habẽt facultates,
Duplo augere (eas) properant. quisnam saturauerit o-
Opes quidem mortalibus sunt amentia. (mnes?

Ἀλλ' ὁ μὲν αὐτὸς τῖσε κακὸν χρέος, ὁ δὲ φίλοισιν
  Ἄτην ἐξοπίσω παισὶν ἐπεκρέμασεν.
Ἄλλον δ' οὐ κατέμαρψε δίκη· θάνατος γὰρ ἀναιδὴς
  Πρόσθεν ἐπὶ βλεφάροις ἕζετο, κῆρα φέρων.
Οὐδείς τοι φεύγοντι φίλος, καὶ πιστὸς ἑταῖρος,
  Τῆς δὲ φυγῆς ἐστι τοῦτ' ἀνιηρότερον.
Οἶνόν τοι πίνειν πουλὺν κακὸν, ἢν δέ τις αὐτὸν
  Πίνῃ ἐπισταμένως, οὐ κακὸς, ἀλλ' ἀγαθός.
Κύρνε, φίλους κατὰ πάντας ἐπίστρεφε ποικίλον ἤ-
  Ὀργὴν συμμίσγων, ἥν τιν' ἕκαστος ἔχει. (θος,
Πουλύπου ὀργὴν ἴσχε πολυπλόκου, ὃς ποτὶ πέτρῃ,
  Τῇ προσομιλήσει, τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη.
Νῦν μὲν τῇδ' ἐφέπου, ποτὲ δ' ἀλλοῖος χρόα γίγνου,
  Κραιπνόν τοι σοφίη γίγνεται εὐτροπίης,
Μηδὲν ἄγαν ἄσχαλλε, ταρασσομένων πολιητῶν,
  Κύρνε· μέσην δ' ἔρχου τὴν ὁδὸν, ὥσπερ ἐγώ.
Ὅστις τοι δοκέει τὸν πλησίον ἴδμεναι οὐδὲν,
  Ἀλλ' αὐτὸς μοῦνος ποικίλα δήνε' ἔχειν·
Κεῖνός γ' ἄφρων ἐστὶ, νόου βεβλαμμένος ἐσθλοῦ·
  Ἴσως γὰρ πάντες ποικίλ' ἐπιστάμεθα.
Ἀλλ' ὁ μὲν οὐκ ἐθέλει κακοκερδείῃσιν ἕπεσθαι·
  Τῷ δὲ δολοπλοκίαι μᾶλλον ἄπιστοι ἅδον.
Πλούτου δ' οὐδὲν τέρμα πεφασμένον ἀνθρώποισιν,
  Οἳ γὰρ νῦν ἡμῶν πλεῖστον ἔχουσι βίον,
Διπλάσιον σπεύδουσι. τίς ἂν κορέσειεν ἅπαντας;
  Χρήματά τοι θνητοῖς γίγνεται ἀφροσύνη.

A te autem statim emergit, quam cum Iupiter
Mittet laborantibus, aliâs alius habet.
Arx & turris qui erat stulto populo,
Cyrne, modicum honorem consequitur bonus vir.
Neq; amplius decet nos, nimirum viros saluos,
Diruere, tanquam ciuitatis mœnia expugnandæ.
Tibi quidem ego alas dedi, cum quibus super immen-
Volabis, per terram omnem sublatus (summare
Facile: epulis verò & conuiuijs aderis
In omnibus, multorum versans in oribus.
Et te cum tibijs canoris iuuenes viri
In mundo amabiles, honesta & suauia
Canent. & postquam tenebrosas sub latebras terræ
Iueris, luctuosas in Ditis domos:
Nunquã, ne mortuus (quidẽ) amittes gloriã, neq; late-
Immortale hominib. semper habens nomen (bis,
Cyrne, per Græciam terram versans, & per insulas,
Piscoso transiens mari in sterili,
Non equorum tergis insidens, sed te mittent
Splendida Musarum dona violis coronatarum.
Omnibus enim. quibus curæ est, & posteris carmen,
Eris cum, donec terra & sol (erunt).
Cæterùm ego modicam à te consequor reuerentiam:
Quin tanquam pusillũ puerum verbis me decipis.
Pulcerrimũ (est, id, ꝙ est) iustissimũ, optimũ verò est va
Res verò iucũdissima est id ꝙ quis amat, assequi (lere.

Equa

Ἄτη δ᾽ ἐξ αὐτῶν ἀναφαίνεται, ἣν ὁπότε Ζεὺς
 Πέμψει τειρομένοις. ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.
Ἀκρόπολις καὶ πύργος ἐὼν κενεόφρονι δήμῳ.
 Κύρν᾽, ὀλίγης τιμῆς ἔμμορεν ἐσθλὸς ἀνήρ.
Οὐδέτ γε πρέπει ἡμῖν, ἅτ᾽ ἀνδράσι σωζομένοισιν.
 Αὖιν, ὡς πόλεως τείχη ἁλωσομένης.
Σοὶ μὲν ἐγὼ πτέρ᾽ ἔδωκα, σὺν οἷς ἐπ᾽ ἀπείρονα πόν-
 Ποτήσῃ, κατὰ γῆν πᾶσαν ἀειρόμενος (τον
Ῥηϊδίως: θοίναις δὲ καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσσῃ
 Ἐν πάσαις, πολλῶν κείμενος ἐν στόμασι.
Καί σε σὺν αὐλίσκοισι λιγυφθόγγοις νέοι ἄνδρες
 Εὐκόσμως ἐρατοὶ καλά τε καὶ λιγέα
ᾌσονται. καὶ ὅταν δνοφεροῖς ὑπὸ κεύθμασι γαίης
 Βῇς, πολυκωκύτους εἰς ἀΐδαο δόμους:
Οὐδέποτ᾽ οὐδὲ θανὼν ἀπολεῖς κλέος, οὐδέ γε λήσεις.
 Ἄφθιτον ἀνθρώποις αἰὲν ἔχων ὄνομα.
Κύρνε, καθ᾽ Ἑλλάδα γῆν στρωφώμενος, ἠδ᾽ ἀνὰ νή-
 Ἰχθυόεντα περῶν πόντον ἐπ᾽ ἀτρύγετον, (σους,
Οὐχ ἵππων νώτοισιν ἐφήμενος, ἀλλά σε πέμψει
 Ἀγλαὰ μουσάων δῶρα ἰοστεφάνων.
Πᾶσι γὰρ, οἷσι μέμηλε, καὶ ἐσσομένοισιν ἀοιδή.
 Ἔσῃ ὁμῶς, ὄφρ᾽ ἂν γῆ τε καὶ ἥλιος.
Αὐτὰρ ἐγὼν ὀλίγης παρὰ σοῦ τυγχάνω αἰδοῦς:
 Ἀλλ᾽ ὥσπερ μικρὸν παῖδα λόγοις μ᾽ ἀπατᾷς.
Κάλλιστον τὸ δικαιότατον, λῷστον δ᾽ ὑγιαίνειν,
 Πρᾶγμα δὲ τερπνότατον, οὗ τις ἐρᾷ, τὸ τυχεῖν.

Equa ego (sum) pulcra, et certatrix, sed pessimum
Virum fero, & mihi hoc molestissimum.
Sæpe profecto cogitaui effringens frenum.
Fugere, excutiens malum aurigam.
Non mihi bibitur uinum, postquam ad puellan tene-
Alius vir habitat, multo me peior, (ram
Frigidam mihi apud eam cari bibunt parentes,
Quare simul aquatur, & me lamentans fert
Illic mediã (ipsam) puellã amplexus brachio, (scula-
Collũ: illa uero tenerum loquebatur ex ore. (tus sum
Cognoscibilis (est) sane paupertas, et aliena exstens:
Neq; enim in forum uenit, neq; iudicia.
Vbiq; enim deterius habet, ubiq; & permista:
Vbiq; uero inimica simul est, ubicunq; fuerit.
Aequaliter sane alia quidẽ dij mortalibus hominibus,
Senectutemq; grauem, & iuuentutem dederunt:
Omnium uero pessimum inter homines, morteq;
Et omnibus morbis est nequius, (præueris,
Liberos postquam educaueris, & necessaria omnia
Pecuniamq; reposueris, multa molesta perpessus,
Patrẽ odio prosequuntur, imprecanturq; (illi) interire,
Et execrantur, ueluti mendicum superuenientem.
Verisimile est malum uirum male iura administrare,
Nullam in posterum reuerentem deorum iran.
Improbo enim difficilia homini licet multa suscipere
E uestigio, cogitareq;, quomodo recta omnia faciet.

Ciuium

Ἵππος ἐγὼ καλὴ καὶ ἀεθλίη, ἀλλὰ κάκιστον
Ἄνδρα φέρω, καί μοι τοῦτ' ἀνιηρότατον.
Πολλάκι δὴ μέλλησα διαρρήξασα χαλινὸν
Φεύγειν, ὠσαμένη τὸν κακὸν ἡνίοχον.
Οὔ μοι πίνεται οἶνος, ἐπεὶ παρὰ παιδὶ τερείνη
Ἄλλος ἀνὴρ κατέχει, πολλὸν ἐμοῦ κακίων.
Ψυχρόν μοι παρὰ τῆδε φίλοι πίνουσι τοκῆες,
Ὧθ' ἅμα θ' ὑδρεύει, καί με γοῶσα φέρει.
Ἔνθα μέσην παρὰ παῖδα λαβὼν ἀγκῶν' ἐφίλησα
Δειρήν: ἡ δὲ τέρεν φθέγγετ' ἀπὸ στόματος.
Γνωτή τοι πενίη, καὶ ἀλλοτρίη περ ἐοῦσα:
Οὔτε γὰρ εἰς ἀγορὴν ἔρχεται, οὔτε δίκας.
Πάντη γὰρ τοὔλασσον ἔχει, πάντη δ' ἐπίμικτος:
Πάντη δ' ἐχθρὰ ὁμῶς γίγνεται, ἔνθαπερ ἦ.
Ἴσως τοι, τὰ μὲν ἄλλα θεοὶ θνητοῖς ἀνθρώποις,
Γῆρας τ' οὐλόμενον, καὶ νεότητ' ἔδοσαν:
Τῶν πάντων δὲ κάκιστον ἐν ἀνθρώποις, θανάτου τε
καὶ πασέων νούσων ἐστὶ πονηρότατον,
Παῖδας ἐπεὶ θρέψαιο, καὶ ἄρμενα πάντα παράσχοις
Χρήματα δ' ἐγκαταθῇς, πόλλ' ἀνιηρὰ παθὼν,
Τὸν πατέρ' ἐχθαίρουσι, καταρῶνται δ' ἀπολέσθαι,
καὶ στυγέουσ' ὥσπερ πτωχὸν ἐπερχόμενον.
Εἰκὸς τὸν κακὸν ἄνδρα κακῶς τὰ δίκαια νομίζειν,
Μηδεμίαν κατόπιν ἁζόμενον νέμεσιν. (σθαι
Δειλῷ γάρ τ' ἀπάλαμνα βροτῷ πάρα πόλλ' ἀνελέ
Παρ ποδὸς, ἡγεῖσθαι, ὡς καλὰ πάντα τιθεῖ.

Ciuium nulli fidelis existens pedem hunc progredere,
Neq; iureiurando credulus, neq; pacto,
Neq; si Iouem vult præbere regem maximum
Sponsorem immortalium, pignora ponere volens.
Nam in ciuitate ita maledica placet nihil,
Quàm (se) seruare: vulgus infelicius.
Nunc verò proborum mala sunt bona improbis
Virorum, suntq; peruersis lex.
Pudor quidem enim periit, impudentia aũt, & iniuria
Superans iusticiam, terram totam occupat.
Neq; leo semper carnes comedit, quinimò ipsum
Et fortem etiam existentem capit perplexitas.
Garrulo homini tacere grauissimum onus (est),
Loquens autem imperitus, quibus cum est, oneri est:
Oderuntq; (eum) omnes: necessarius verò congressus
Viri talis, conuiuio est.
Neq; vult amicus esse, postquam malum viro euenerit.
Neq; si ex vtero Cyrne vno natus fuerit.
Asper & dulcis esto, & morosus, & immitis
Famulis, & seruis, uicinisq; propinquis. (mittere.
Non oportet obstrepere bonæ uitæ, sed ipsam quietam o-
Malam autem mouere, donec in recta constitueris,
Mali non prorsus mali ex vtero nati sunt:
Sed (cum) viris malis ineuntes amicitiam.
Factaq; improba didici, & verba maledica, & con-
Sperans illos omnia dicere vera. (tumeliam

Inter

Ἀστῶν μηδενὶ πιστὸς ἐὼν, πόδα τόνδε πρόβαινε,
Μήθ' ὅρκῳ πίσυνος, μήτε συνημοσύνῃ.
Μήδ' εἰ Ζῆν' ἐθέλει παρέχειν βασιλῆα μέγιστον
Ἔγγυον ἀθανάτων, πιστὰ τιθεῖν ἐθέλων.
Ἐν γὰρ τοι πόλει ὧδε κακοψόγῳ ἁνδάνει οὐδὲν,
Ὡς δὲ τὸ σῶσαι, οἱ πολλοὶ ἀνολβότεροι.
Νῦν δὲ τὰ τῶν ἀγαθῶν κακὰ γίγνεται ἐσθλὰ κακοῖσιν
Ἀνδρῶν, γίγνονται δ' ἐκτραπέλοισι νόμος.
Αἰδὼς μὲν γὰρ ὄλωλεν: ἀναιδείη δὲ, καὶ ὕβρις
Νικήσασα δίκην, γῆν κατὰ πᾶσαν ἔχει.
Οὐδὲ λέων αἰεὶ κρέα δαίνυται, ἀλλά μιν ἔμπης,
καὶ κρατερόν περ ἐόνθ' αἱρεῖ ἀμηχανίη.
Κωτίλῳ ἀνθρώπῳ σιγᾶν χαλεπώτατον ἄχθος,
Φθεγγόμενος δ' ἀδαὴς, οἷσι παρῇ, πέλεται:
Ἐχθαίρουσι δὲ πάντες: ἀναγκαίη δ' ἐπιμίξις
Ἀνδρὸς τοιούτου συμποσίῳ τελέθει.
Οὐδ' ἐθέλει φίλος εἶναι, ἐπὴν κακὸν ἀνδρὶ γένηται:
Οὐδ' ἣν ἐκ γαστρὸς κύρνε μιᾶς γεγόνει.
Πικρὸς, καὶ γλυκὺς ἴσθι, καὶ ἀργαλέος, καὶ ἀπηνὴς
Λάτρισι, καὶ δμωσὶν, γείτοσι τ' ἀγχιθύροις.
Οὐ χρὴ κιγκλίζειν ἀγαθὸν βίον, ἀλλ' ἀτρεμίζειν,
Τὸν δὲ κακὸν κινεῖν, ἔστ' ἂν ἐς ὀρθὰ λάβῃς,
Οἱ κακοὶ οὐ πάντως κακοὶ ἐκ γαστρὸς γεγόνασιν:
Ἀλλ' ἄνδρεσσι κακοῖς συνθέμενοι φιλίην.
Ἔργα τε δείλ' ἔμαθον, καὶ ἔπη δύσφημα, καὶ ὕβριν,
Ἐλπόμενοι κείνους πάντα λέγειν ἔτυμα.

Inter sodales vir prudens esto:
Omnia autem te latêre tanquam absentem puta.
Scito ferre ridicula: foris verò fortis sis,
Cognoscens mores, quos quisq; habet.
Inter insanos maxime insanio, sed inter iustos
Omnium hominum sum iustissimus.
Multi quidem diuites sunt mali, boni autem sunt pau-
Sed nos (cum) illis non commutabimus (peres:
Virtutem diuitijs: quoniam illud quidem stabile (est)
Opes vero hominum aliâs alius habet. (semper,
Cyrne bonus quidem uir animum habet firmũ semper,
Fortis vero (est) inq; bonis positus, inq; malis.
Si uero Deus malo uiro facultates & diuitias dabit,
Insipiens malitiam non potest continere.
Nunquam ob paruam caussam amicum uirum perdi-
Credens graui Cyrne calumniæ. (deris:
Si quis peccatis amicorum in omni (re) irascatur,
Nunquam inter se concordes, neq; amici
Poterunt esse. Peccata enim homines insequuntur
Mortales Cyrne, dij uero non uolunt ferre.
Et lentus consultus cepit celerem hominem, sequens
Cyrne, cum recta Deorum iustitia immortalium.
Quietus, sicut ego, mediam uiam ingredere pedibus:
Neq; alijs tribuens Cyrne, (ea quæ sunt) aliorum.
Nunquam exulem uirum ob spem Cyrne osculaberis:
Neq; enim domum regressus, est idem amplius.

Ἐν μὲν συσσιτίοισιν ἀνὴρ πεπνυμένος ἴθι:
Πάντα δέ μιν λήθειν ὡς ἀπεόντα δόκει.
Εἶδε φέρειν τὰ γελοῖα, θύρηφι δὲ καρτερὸς εἴης,
Γιγνώσκων ὀργὴν, ἥν τιν' ἕκαστος ἔχει.
Ἐν μὲν μαινομένοις μάλα μαίνομαι, ἐν δὲ δικαίοις
Πάντων ἀνθρώπων εἰμὶ δικαιότατος.
Πολλοί τοι πλουτοῦσι κακοὶ, ἀγαθοὶ δὲ πένονται:
Ἀλλ' ἡμεῖς τούτοις οὐ διαμειψόμεθα
Τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον: ἐπεὶ τὸ μὲν ἔμπεδον αἰεὶ,
Χρήματα δ' ἀνθρώπων ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.
Κύρν' ἀγαθὸς μὲν ἀνὴρ γνώμην ἔχει ἔμπεδον αἰεὶ,
Τολμᾷ δ' ἔντ' ἀγαθοῖς κείμενος, ἔντε κακοῖς.
Εἰ δὲ θεὸς κακῷ ἀνδρὶ βίον καὶ πλοῦτον ὀπάσσει,
Ἀφραίνων κακίην οὐ δύναται κατέχειν.
Μή ποτ' ἐπὶ σμικρᾷ προφάσει φίλον ἄνδρ' ἀπο-
Πειθόμενος χαλεπῇ Κύρνε διαβολίῃ. (λέσῃς:
Εἴ τις ἁμαρτωλῇσι φίλων ἐπὶ παντὶ χολῷτο,
Οὔ ποτ' ἂν ἀλλήλοις ἄρθμιοι, οὐδὲ φίλοι
Εἶεν. ἁμαρτωλαὶ γὰρ ἐν ἀνθρώποισιν ἕπονται
Θνητοῖς Κύρνε, θεοὶ δ' οὐκ ἐθέλουσι φέρειν.
Καὶ βραδὺς εὔβουλος εἷλεν ταχὺν ἄνδρα, διώκων
Κύρνε, σὺν εὐθείῃ θεῶν δίκῃ ἀθανάτων.
Ἥσυχος ὥσπερ ἐγὼ μέσσην ὁδὸν ἔρχεο ποσσί:
Μηδ' ἑτέροισι διδοὺς Κύρνε, τὰ τῶν ἑτέρων.
Μή ποτε φεύγοντ' ἄνδρα ἐπ' ἐλπίδι Κύρνε φιλή-
Οὐδὲ γὰρ οἴκαδε βὰς, γίγνεται αὐτὸς ἔτι. (σῃς:

Ne quid nimis propera, omnium media optima: et sic
Cyrne habebis virtutẽ quã quidẽ accipere difficile(est).
Iupiter mihi amicorũ det remunerationẽ, qui me amãt
Et (me quàm) inimicos magis Cyrne potentẽ fore.
Et sic possim videri inter homines Deus esse, (tis.
Si postquã remunerauero, me sors apprehẽdat mor-
Sed Iupiter perfice mihi cœlestis opportunum votum:
Da verò mihi pro malis, & aliquo affici bono.
Moriar aũt, si nullam malarũ sedationẽ solicitudinũ
Inuenero, dederisq́ pro calamitatibus calamitates.
Fatum enim sic est, vltio verò non apparet nobis
Virorum, qui meas facultates tenent, vi
Deprædati: ego autem canis transiui alueum,
Torrente fluuio omnibus spoliatus. (tollat
Horum liceat nigrum sanguinem bibere, ac bonũ at-
Numen, quod ex mea sententia perficiat hæc.
O improba paupertas, cur cessas(me)relinquẽs, ad aliũ
Virum ire? cur verò quidem me non volentẽ amas?
Quin abi, & domum aliam accede, neq; cum nobis
Semper miserabilis huius vitæ sis particeps.
Forti sis animo Cyrne in malis, postquã et in bonis gau-
Quando te & hæc fatum iubebat habere. (debas,
Sicut autem ex bonis accepisti malũ, sic verò & rur-
Emergere tenta, deos precans. (sus
Neq; nimis ostenta, malum uerò Cyrne ostentare,
Paucos solicitos tui mali habes.

Viri

Μηδὲν ἄγαν σπεύδειν, πάντων μέσ' ἄριστα, καὶ οὕτως
Κύρν' ἕξεις ἀρετήν, ἥντε λαβεῖν χαλεπόν.
Ζεύς μοι τῶν τε φίλων δοίη τίσιν, οἵ με φιλοῦσι:
Τῶν τ' ἐχθρῶν μεῖζον Κύρνε δυνησόμενον.
Χ' οὕτως ἂν δοκέοιμι μετ' ἀνθρώπων θεὸς εἶναι,
Η ἀποτισάμενον μοῖρα κίχῃ θανάτου.
Αλλὰ Ζεὺς τέλεσόν μοι ὀλύμπιε καίριον εὐχήν:
Δὸς δέ μοι ἀντὶ κακῶν, καί τι παθεῖν ἀγαθόν.
Τεθναίην δ', εἰ μήτι κακῶν ἔμπαυμα μεριμνῶν
Εὑροίμην, δοίης τ' ἀντ' ἀνιῶν ἀνίας.
Αἶσα γὰρ οὕτως ἐστί, τίσις δ' οὐ φαίνεται ἡμῖν
Ανδρῶν, οἳ τἀμὰ χρήματ' ἔχουσι, βίῃ
Συλήσαντες: ἐγὼ δὲ κύων ἐπέρησα χαράδρην,
Χειμάρρῳ ποταμῷ πάντ' ἀποσεισάμενος.
Τῶν εἴη μέλαν αἷμα πιεῖν, ἐπί τ' ἐσθλὸς ἄροιτο
Δαίμων, ὃς κατ' ἐμὸν νοῦν τελέσειε τάδε,
Ω δειλὴ πενίη, τί μένεις προλιποῦσα παρ' ἄλλον
Ανδρ' ἰέναι; τί δὲ δή μ' οὐκ ἐθέλοντα φιλεῖς;
Αλλ' ἴθι, καὶ δόμον ἄλλον ἐποίχεο, μὴ δὲ μεθ' ἡμῶν
Αἰεὶ δυστήνου τοῦδε βίου μέτεχε.
Τόλμα Κύρνε κακοῖσιν, ἐπεὶ κἀσθλοῖσιν ἔχαιρες,
Εὖτέ σε καὶ τούτων μοῖρ' ἐπέβαλλεν ἔχειν.
Ως δέ περ ἐξ ἀγαθῶν ἔλαβες κακὸν, ὣς δὲ καὶ αὖθις
Εκδῦναι πειρῶ, θεοῖσιν ἐπευχόμενος.
Μὴ δὲ λίην ἐπίφαινε, κακὸν δέ τι Κύρν' ἐπιφαίνειν,
Παύρους κηδεμόνας σῆς κακότητος ἔχεις.

Ανδρός

Viri cor minuitur, magnam iniuriam passi,
Cyrne, ulciscentis uero augetur postea. (rit tuam),
Bene demulce inimicũ: postquã uero sub potestatẽ uene
Vlciscere ipsum, excusationem nullam admittens.
Refrena mentem, linguam uero suauitas semper sequa-
Improborum quidem est cor acrius. (tur,
Non possum noscere animum ciuium, quem habent:
Neq; enim benefaciens placeo, neq; male.
Vituperant autem me multi simul mali, atq; etiam
Imitari uero nemo insipientium potest. (boni:
Ne me inuitum ui pungens sub plaustrum adige,
In amicitiam nimis Cyrne attrahens.
(O) Iupiter care, miror te: tu enim omnib. imperas,
Honorem ipse habens, & magnam potestatem.
Hominũ uero bene nosti mentem, & animum cuiusq;
Tua vero potentia omnium est summa (ô) Rex:
Quomodo autem tua (ô) fili Saturni, audet mens vi-
In eadem sorte, & iustum habere? (ros iniustos
Siue probitate delectetur mens, siue scelere
Hominum iniustis operibus incumbentium.
Nihil quicquam discretum à numine est mortalibus,
Neq; uia quam ingressus (quis) immortalib. placeat.
Attamẽ aũt diuitias habent innocuas: alÿ uero ex ma-
Factis cohibent animum tamen paupertatis. (lis
Matrem inopiam acceperunt (ÿ qui) iusta amant,
Quæ uirorum impellit animum in errorem,

Ladens

Ανδρός τοι κραδίη μινύθει, μέγα πῆμα παθόντος,
Κύρν', ἀποτινυμένου δ' αὔξεται ἐξοπίσω.
Εὖ κώτιλλε τὸν ἐχθρὸν, ὅταν δ' ὑποχείριος ἔλθῃ,
Τῖσαί μιν, πρόφασιν μηδεμίαν θέμενος.
Ισχε νόον, γλώσσῃ δὲ τὸ μείλιχον αἰὲν ἐπέσθω,
Δειλῶν τοι τελέθει καρδίη ὀξυτέρη.
Οὐ δύναμαι γνῶναι νόον ἀστῶν, ὅν τιν' ἔχουσιν:
Οὔτε γὰρ εὖ ἔρδων ἁνδάνω, οὔτε κακῶς.
Μωμεῦνται δέ με πολλοὶ ὁμῶς κακοὶ, ἠδὲ καὶ ἐσθλοί:
Μιμεῖσθαι δ' οὐδεὶς τῶν ἀσόφων δύναται.
Μή μ' ἀέκοντα βίῃ κεντῶν ὑφ' ἅμαξαν ἔλαυνε,
Εἰς φιλότητα λίην Κύρνε προσελκόμενος.
Ζεῦ φίλε θαυμάζω σε: σὺ γὰρ πάντεσσιν ἀνάσσεις,
Τιμὴν αὐτὸς ἔχων, καὶ μεγάλην δύναμιν.
Ανθρώπων δ' εὖ οἶσθα νόον, καὶ θυμὸν ἑκάστου,
Σὸν δὲ κράτος πάντων ἔσθ' ὕπατον βασιλεῦ:
Πῶς δὴ σεῦ Κρονίδη τολμᾷ νόος ἄνδρας ἀλιτροὺς
Εν ταὐτῃ μοίρᾳ, τόν τε δίκαιον ἔχειν; (ὕβριν
Ην τ' ἐπὶ σωφροσύνην † τρεφθῇ νόος, ἤν τε πρὸς
Ανθρώπων ἀδίκοις ἔργμασι πειθομένων.
Οὐδέ τι κεκριμένον πρὸς δαίμονός ἐστι βροτοῖσιν,
Οὐδ' ὁδὸς, ἥν τιν' ἰὼν ἀθανάτοισιν ἅδοι.
Εμπης δ' ὄλβον ἔχουσιν ἀπήμονα, τοί δ' ἀπὸ δειλῶν
Εργων ἴσχονται θυμὸν, ὅμως πενίης
Μητέρ' ἀμηχανίην ἔλαβον τὰ δίκαια φιλεῦντες,
Ητ' ἀνδρῶν παράγει θυμὸν ἐς ἀμπλακίην.

Βλάπτουσ'

Lædens in pectoribus mentes forti præ necessitate,
Audet verò non uolens (uir) turpia multa ferre.
Diuitijs cedens: quæ quidem mala multa docent,
Mendaciaq́ʒ, dolosq́ʒ, perniciosasq́ʒ lites,
Virum etiam inuitum, malum autem ei nihil uidetur,
Hæ enim & molestam pariunt anxietatem.
In paupertate autẽ quando (est) malus uir, tunc multo
Apparet, donec quidẽ diuitiæ (eũ) occupant. (melior
Huius quidem iniusta cogitat mens, neqʒ semper
Recta sententia pectoribus innata est.
Illius autem neqʒ mala sequitur mens, neqʒ bona:
Sed bonum audere oportet hæc & illa ferre.
Reuerere uerò amicos, fugeq́ʒ perniciosum iusiurandũ:
Verere autem immortalium iram deuitans.
Nil nimis festina: tempus autem omnibus optimum
Factis hominum, sæpe uerò ad uirtutem
Festinat uir lucrum quærens, quemcunqʒ fortuna
Propensa in magnum delictum protrudit.
Et eum fecit putare, quæ quidem sint mala, ea bona esse
Facile: quæ uerò sint utilia, ea mala (esse.)
Amicissimus cũ esses (mihi) peccasti: ego uerò tibi autor
Sed tu mentem nõ bonam nactus eras. (nihil (sum):
Nullum thesaurum liberis repones meliorem
Pudore, qui bonos uiros Cyrne sequitur.
Nullius hominum uicij uidearis esse socius,
Quem cõsiliumq́ʒ sequitur Cyrne, et quẽ potentia.

Bibens

Βλάπτουσ' ἐν στήθεσσι φρένας κρατερῆς ὑπ' ἀναγ-
Τολμᾷ δ' οὐκ ἐθέλων αἴσχεα πολλὰ φέρειν. (κης.
Χρημοσύνῃ εἴκων· ἣ δὴ κακὰ πολλὰ διδάσκει,
Ψεύδεά τ', ἐξαπάτας τ', οὐλομένας τ', ἔριδας.
Ἄνδρα καὶ οὐκ ἐθέλοντα, κακὸν γὰρ οἱ οὐδὲν ἔοικεν,
Ἡ γὰρ καὶ χαλεπὴν τίκτει ἀμηχανίην.
Ἐν πενίῃ δ' ὅτε δειλὸς ἀνὴρ, τότε πολλὸν ἀμείνων
Φαίνεται, ἔς τ' ἂν δὴ χρημοσύνη κατέχῃ.
Τοῦ μὲν γὰρ τἄδικα φρονέει νόος, οὔτε περ αἰεὶ
Ἰθεῖα γνώμη στήθεσιν ἐμπεφύῃ.
Τοῦ δ' αὖ οὔτε κακοῖς ἕπεται νόος, οὔτ' ἀγαθοῖσι·
Τὸν δ' ἀγαθὸν τολμᾷν χρὴ τάτε καὶ τὰ φέρειν.
Αἰδεῖσθαι γὰρ φίλους, φεύγειν τ' ὀλεσήνορας ὅρκους·
Ἔντρεπε δ' ἀθανάτων μῆνιν ἀλευάμενος.
Μηδὲν ἄγαν σπεύδειν· καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος
Ἔργμασιν ἀνθρώπων, πολλάκι δ' εἰς ἀρετὴν
Σπεύδει ἀνὴρ, κέρδος διζήμενος, ὅντινα δαίμων
Πρόφρων εἰς μεγάλην ἀμπλακίην παράγει.
Καί οἱ ἔθηκε δοκεῖν, ἃ μὲν ᾖ κακὰ, ταῦτ' ἀγαθ' εἶναι
Εὐμαρέως· ἃ δ' ἂν ᾖ χρήσιμα, ταῦτα κακά.
Φίλτατος ὧν ἥμαρτες, ἐγὼ δέ τοι αἴτιος οὐδέν·
Ἀλλ' αὐτὸς γνώμης οὐκ ἀγαθῆς ἔτυχες.
Οὐδένα θησαυρὸν παισὶν καταθήσῃ ἀμείνω
Αἰδοῦς, ἥτ' ἀγαθοῖς ἀνδράσι Κύρν' ἕπεται.
Μηδενὸς ἀνθρώπων κακίας δόκει εἶναι ἑταῖρος,
ᾧ γνώμη θ' ἕπεται Κύρνε, καὶ ᾧ δύναμις.

Bibens uero non sic inebriabor, neq; me uinum
Exagitabit, ut dicam graue uerbum de te.
Neminem similem mihi possum quærens inuenire
Fidelem sodalem, cui nullus est dolus.
Ad indicem uero profectus atteror, tanquam plũbo
Aurum: præstantior uero nobis inest mens.
Multa me & intelligentem prætereunt, sed necessitate
Taceo, cognoscens nostram potentiam.
Multis hominibus linguæ ostia non adiacent
Congrua, & ipsis multa non curanda curæ sunt.
Crebro enim malum reconditum intus, melius (est):
Bonũ uero foras egressum melius (est), quam malum.
Omnium quidem non nasci hominibus optimum (est).
Neq; intueri radios celeris solis:
Natum uero quàm citissime portas Plutonis transire,
Et iacêre multa terra obrutum.
Procreare & educare facilius hominem, quàm mentem
Inserere, nemo adhuc hoc perpendit. (bonam
Quisquis sapientem fecit insipientem, & malum bonũ,
Si uero Aesculapiadis hoc dedisset Deus,
Sanare malitiam & peruersas mentes uirorum,
Multas mercedes, & magnas tulissent,
Si uero procreari, (posset) & inseri (in) homine mens,
Nunquam ex bono patre esset malus (filius),
Parens sermonibus prudentibus: uerum docens
Nunquã facies (eum, qui) malus (est), uirum bonũ.

Stultus

Πίνων δ' οὐχ' οὕτως θωρήξομαι, οὐδέ με οἶνος
Ἐξάγει, ὥστ' εἰπεῖν δεινὸν ἔπος περὶ σοῦ.
Οὐδέν' ὅμοιον ἐμοὶ δύναμαι διζήμενος εὑρεῖν
Πιστὸν ἑταῖρον, ὅτῳ μή τις ἔνεστι δόλος.
Ἐς βάσανον δ' ἐλθὼν παρατρίβομαι, ὥστε μολύβδῳ
Χρυσὸς: ὑπερτερίης δ' ἄμμιν ἔνεστι νόος.
Πολλά με καὶ συνιέντα παρέρχεται, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης
Σιγῶ, γιγνώσκων ἡμετέρην δύναμιν.
Πολλοῖς ἀνθρώποις γλώσσῃ θύραι οὐκ ἐπίκεινται
Ἁρμόδιαι, καί σφιν πόλλ' ἀμέλητα μέλει.
Πολλάκι γὰρ τὸ κακὸν κατακείμενον ἔνδον ἄμεινον:
Ἐσθλὸν δ' ἐξελθὸν λώϊον, ἢ τὸ κακόν.
Πάντων μὲν μὴ φῦναι ἐπιχθονίοισιν ἄριστον,
Μηδ' ἐσιδεῖν αὐγὰς ὀξέος ἠελίου:
Φύντα δ' ὅπως ὤκιστα πύλας ἀΐδαο περῆσαι,
καὶ κεῖσθαι πολλὴν γῆν ἐπαμησάμενον.
Φῦσαι καὶ θρέψαι ῥᾷον βροτὸν, ἢ φρένας ἐσθλὰς
Ἐνθέμεν, οὐδείς πω τοῦτο γ' ἐπεφράσατο.
Ὅστις σώφρον' ἔθηκε τὸν ἄφρονα, καὶ κακὸν ἐσθλὸν,
Εἰ δ' Ἀσκληπιάδαις τοῦτο ἔδωκε θεὸς,
Ἰᾶσθαι κακότητα, καὶ ἀτηρὰς φρένας ἀνδρῶν,
Πολλοὺς ἂν μισθοὺς, καὶ μεγάλους ἔφερον.
Εἰ δ' ἦν ποιητόν τε καὶ ἔνθετον ἀνδρὶ νόημα,
Οὔποτ' ἂν ἐξ ἀγαθοῦ πατρὸς ἔγεντο κακὸς,
Πειθόμενος μύθοισι σαόφροσιν: ἀλλὰ διδάσκων
Οὔποτε ποιήσεις τὸν κακὸν ἄνδρ' ἀγαθόν.

Stultus(est), qui meam quidem habet mentem in cu-
Suam verò ipsius propriam nihil curat : (stodijs,
Nemo sanè(in) omnib. est beatus : sed (vir) quidē bonus
Sustinet habere malum, et non manifestius(est) tamē
Improbus verò neq;(in) malis nouit, neq;(in) bonis
Animum habens manere. Immortalium autē dona
Varia mortalibus adueniunt : sed sustinere
Oportet dona deorum, qualiacunq; (hi) dant, habere.
Si me vis lauare, capite impolluta à summo
Semper alba aqua fluet nostro :
Inueniesq; me omnibus in rebus, tanquam excoctum
Aurum, rubrum aspectu, quando teritur indice :
Cuius colorem desuper nigra non tangit rubigo,
Neq; caries, semper uerò florem habet purum.
(O) homo, si prudentiæ sortitus esses partem ut (es)
Et prudens sic, ut demens, fuisses. (stulticiæ:
Multis admirandus videreris ciuium
Sic, vt nunc nihili dignus es.
Nequaquam vtile est mulier iuuenis viro seni :
Non enim gubernaculo paret, quomodo acatium :
Neq; ancoram habent, abrumpens verò vincula
Sæpe de nocte alium habet portum.
Nunquam non faciendis mentem adhibe, neq; intendas
Rebus, quarum facultas est nulla. (animum.
Facilè sanè rem dij dederunt, neq; quicquam malam,
Neq; bonam, difficili autem facto gloriam habet.

Νήπιος, ὃς τὸν ἐμὸν μὲν ἔχει νόον ἐν φυλακῇσι·
Τὸν δ' αὐτοῦ ἴδιον οὐδὲν ἐπιστρέφεται:
Οὐδείς τοι πάντ' ἐστὶ πανόλβιος, ἀλλ' ὁ μὲν ἐσθλὸς
Τολμᾷ ἔχειν τὸ κακὸν, κ' οὐκ ἐπίδηλος ὅμως.
Δειλὸς δ' οὔτε κακοῖσιν ἐπίσταται, οὔτ' ἀγαθοῖσιν
Θυμὸν ἔχων μίμνειν. ἀθανάτων δὲ δόσεις
Παντοῖαι θνητοῖσιν ἐπέρχοντ', ἀλλ' ἐπιτολμᾶν
Χρὴ δῶρ' ἀθανάτων, οἷα διδοῦσιν, ἔχειν.
Εἴ μ' ἐθέλεις πλύνειν, κεφαλῆς ἀμίαντον ἀπ'
Αἰεὶ λευκὸν ὕδωρ ῥεύσεται ἡμετέρης: (ἄκρης
Εὑρήσεις δέ με πᾶσιν ἐπ' ἔργμασιν, ὥσπερ ἄπεφθον
Χρυσὸν, ἐρυθρὸν ἰδεῖν τριβόμενον βασάνῳ:
Τοῦ χροιῆς καθύπερθε, μέλας οὐχ ἅπτεται ἰός.
Οὐδ' εὐρὼς, αἰεὶ δ' ἄνθος ἔχει καθαρόν.
Ανθρωπ', εἰ γνώμης ἔλαχες μέρος, ὥσπερ ἀνοίης,
καὶ σώφρων οὕτως, ὥσπερ ἄφρων ἐγένου.
Πολλοῖς ἂν ζηλωτὸς ἐφαίνεο τῶνδε πολιτῶν
Οὕτως, ὥσπερ νῦν οὐδενὸς ἄξιος εἶ.
Οὔ τοι σύμφερόν ἐστι γυνὴ νέα ἀνδρὶ γέροντι:
Οὐ γὰρ πηδαλίῳ πείθεται, ὡς ἄκατος,
Οὐδ' ἄγκυραν ἔχουσιν, ἀπορρήξασα δὲ δεσμὰ
Πολλάκις ἐκ νυκτῶν ἄλλον ἔχει λιμένα.
Μή ποτ' ἐπ' ἀπρήκτοισι νόον γ' ἔχε, μηδὲ μενοίνα
χρήμασι, τῶν ἄνυσις γίγνεται οὐδεμία.
Εὐμαρέως τοι χρῆμα θεοὶ δόσαν, οὔτε τι δειλόν,
Οὔτ' ἀγαθὸν, χαλεπῷ δ' ἔργματι κῦδος ἔχει.

Circa uirtutem conterere, & tibi iusta amica sunto,
Neq; te uincat lucrum, quod turpe sit.
Neminem horum inuitum manere coge apud nos,
Neq; foras iube non uolentem ire,
Neq; dormientem excita (ô) Simonides quẽcunq; no-
Armatum uino mollis somnus corripuerit. (strum
Neq; uigilantem iube inuitum dormire:
Omnis enim coacta res molesta est.
Bibere uero uolenti astando (quis) misceat:
Non omnes noctes contingit suauia pati.
At ego, modum enim habeo suauis uini,
Somni sedatoris malorũ memor ero domũ profectus.
Ostendam aũt q; uinum iucundissimum est uiro pota-
Neq; enim sobrius sum, neq; valde ebrius. (tu:
Quisquis autem præterierit potus modum, non ampli-
Suæ ipsius linguæ compos est, neq; mentis. (us ille
Loquitur autem infinita, quæ sobrijs uidentur turpia:
Veretur uero faciens nihil, quando ebrius fuerit:
Ante qui erat sapiens, tunc stultus. Sed tu hæc
Cognoscens, ne bibe uinum supra modum:
Sed aut priusquam potus sis, surge, ne te urgeat
Venter, ceu malum seruum quotidianum.
Aut præsens ne bibe: tu uero habes hoc uanum,
Calicis semper caussa sane potus es.
Hic enim fertur amicorũ gratia, ille uero proponitur:
Illum uero dijs libas, hunc in manu habes.

Negare

Ἀμφ' ἀρετῇ τρίβου, καί σοι τὰ δίκαια φίλ' ἔστω,
　Μηδέ σε νικάτω κέρδος, ὅ, τ' αἰσχρὸν ἔοι.
Μηδένα τῶνδ' ἀέκοντα μένειν κατέρυκε παρ' ἡμῖν,
　Μηδὲ θύραζε κέλευ' οὐκ ἐθέλοντ' ἰέναι,
Μηδ' εὕδοντ' ἐπέγειρε Σιμωνίδη, ὅν τινα ἡμῶν
　Θωρηχθέντ' οἴνῳ μαλθακὸς ὕπνος ἕλοι.
Μηδὲ τὸν ἀγρυπνέοντα κέλευ' ἀέκοντα καθεύδειν:
　Πᾶν γὰρ ἀναγκαῖον χρῆμ' ἀνιηρὸν ἔφυ.
Τῷ πίνειν δ' ἐθέλοντι παρασταδὸν οἰνοχοείτω:
　Οὐ πάσας νύκτας γίγνεται ἁβρὰ παθεῖν.
Αὐτὰρ ἐγὼ, μέτρον γὰρ ἔχω μελιηδέος οἴνου,
　Ὕπνου λυσικάκου μνήσομαι οἴκαδ' ἰών.
Δείξω δ' ὡς οἶνος χαριέστατος ἀνδρὶ πεπόσθαι:
　Οὔτε τι γὰρ νήφω, οὔτε λίην μεθύω.
Ὃς δ' ἂν ὑπερβάλλῃ πόσιος μέτρον, οὐκέτι κεῖνος
　Τῆς αὐτοῦ γλώσσης καρτερὸς, οὐδὲ νόου.
Μυθεῖται δ' ἀπάλαμνα, τὰ νήφουσ' εἴδεται αἰσχρά:
　Αἰδεῖται δ' ἔρδων οὐδὲν, ὅταν μεθύῃ:
Τὸ πρὶν ἐὼν σώφρων, τότε νήπιος. ἀλλὰ σὺ ταῦτα
　Γιγνώσκων, μὴ πῖν' οἶνον ὑπερβολάδην:
Ἀλλ' ἢ πρὶν μεθύειν ὑπανίστασο, μή σε βιάσθω
　Γαστὴρ, ὥστε κακὸν λάτριν ἐφημέριον.
Ἢ παρεὼν μὴ πῖνε: σὺ δ' ἔχε οὖτο μάταιον.
　Τῆς κοτύλησ αἰεὶ τοὔνεκά τοι μεθύεις.
Ἡ μὲν γὰρ φέρεται φιλοτήσιος, ἡ δὲ πρόκειται:
　Τὴν δὲ θεοῖς σπένδεις, τὴν δ' ἐπὶ χειρὸς ἔχεις.

Negare non nosti, inuincibilis uero sanè ille (est),
Qui multos bibens nil ineptum dicet.
Vos vero bene loquimini ad craterem manentes,
Inuicem iurgia diu prohibentes.
In medium loquentes simul cum uno, & cum omnibus,
Et sic conuiuium sit non iniucundum.
Insipientis uiri simul & sapientis, vinum: quando sanè
Potatur supra modum, leuem facit mentem.
In igne quidem aurum & argentum periti viri
Cognoscunt: uiri uero uinum indicat mentem,
Et maximè etiã sapientis, ꝙ supra modũ hausit bibens,
Ita vt deturpet & (eum), (qui) prius erat sapiens.
Vino grauor caput (ô) Onomacrite, et mihi uim infert
Vinum, & mentis non amplius ego sum custos
Nostræ, at domus circumcurrit: sed sanè surgens
Tentabo, num forte & pedes vinum habeat,
Et mentem in pectoribus, timeo autẽ ne quid stultum
Faciam ebrius, & magnum dedecus habeam.
Vinum potatum copiose malũ (est): si uero quis ipsum
Bibat sapienter, non malum (est), sed bonum.
Venisti sanè (ô) Clearisté profundum pontũ permensus
Huc ad nihil habentem, ô miser, nihil habens.
Nauis sanè lateribus sub transtra ponemus nos
(O) Clearisté, quæ habemus, et quæ tribuũt dij. (uenerit
Eorũ aũt quæ sunt (nobis) optima dabimus, si uero quis
(O) Iupiter, amicus qui sit, (dicã ei) recumbe, ut ami
(citiam habes.

Αρνεῖσθαι δ' οὐκ οἶδας, ἀνίκητος δέ τοι οὗτος,
  Ος πολλὰς πίνων μή τι μάταιον ἐρεῖ.
Υμεῖς δ' εὖ μυθεῖσθε παρὰ κρητῆρι μένοντες.
  Αλλήλων ἔριδας δὴν ἀπερυκόμενοι.
Εἰς τὸ μέσον φωνεῦντες ὁμῶς ἑνὶ, καὶ σὺν ἅπασι,
  Χ' οὕτως συμπόσιον γίγνεται οὐκ ἄχαρι.
Αφρονος ἀνδρὸς ὁμῶς καὶ σώφρονος, οἶνος, ὅταν δὴ
  Πίνεθ' ὑπὲρ τὸ μέτρον, κοῦφον ἔθηκε νόον.
Εν πυρὶ μὲν χρυσόν τε καὶ ἄργυρον ἴδριες ἄνδρες
  Γιγνώσκουσ': ἀνδρὸς δ' οἶνος ἔδειξε νόον,
καὶ μάλα περ πινυτοῦ τὸν ὑπὲρ μέτρον ἤρετο πί-
  Ωστε καταισχῦναι, καὶ πρὶν ἐόντα σοφόν. (νων,
Οἰνοβαρῶ κεφαλὴν Ονομάκριτε, καί με βιᾶται
  Οἶνος, ἀτὰρ γνώμης οὐκ ἔτ' ἐγὼ ταμίης
Ημετέρης, τὸ δὲ δῶμα περιτρέχει. ἀλλά γ' ἀναστὰς
  Πειρήσω, μήπως καὶ πόδας οἶνος ἔχῃ,
καὶ νόον ἐν στήθεσσι, δέδοικα δὲ μή τι μάταιον
  Ερξω θωρηχθεὶς, καὶ μέγ' ὄνειδος ἔχω.
Οἶνος πινόμενος πουλὺς κακὸς, ἢν δέ τις αὐτὸν
  Πίνῃ ἐπισταμένως, οὐ κακὸς, ἀλλ' ἀγαθός.
Ηλθες δὴ Κλεάριστε βαθὺν διὰ πόντον ἀνύσσας
  Ενθάδ', ἐπ' οὐδὲν ἔχοντ', ὦ τάλαν, οὐδὲν ἔχων
Νηός τοι πλευρῇσιν ὑπὸ ζυγὰ θήσομεν ἡμεῖς
  Κλεάριστ', οἷ' ἔχομεν, χ' οἷα διδοῦσι θεοί.
Τῶν δ' ὄντων τὰ ἄριστα παρέξομεν, ἢν δέ τις ἔλθῃ
  Ζεῦ φίλος ὤν, κατάκεισ', ὡς φιλότητος ἔχεις.

Neq; quid facultatum mearum celabo (te) neq; quid
Tui caussa hospitij aliunde afferemus. (maius
Si uero quis percontetur (de) mea uita, sic illi dicito:
Quod bene quidē difficulter, q; difficulter uero maxi-
Sic, ut unū quidē hospitē patriū nō reijcere, (me bene,
Xenia uero plura est non potens præbere.
Non te frustra (o) Plute mortales colunt maxime.
Reuera enim facile calamitatem fers.
Etenim diuitias quidem habere bonos par est:
Paupertas uero malo commoda uiro ferre.
Heu meam pubertatem, & senectutem exitialem,
Hanc quidem imminentem, illam vero discedentem.
Neq; quenquam prodidi amicum, & fidelem socium:
Neq; in meo animo dolosum nihil inest.
Semper mihi carum cor exultat, quando audiero
Tibias sonantes desiderabilem sonum.
Lætor uero bene bibens, & tibicinem audiens:
Lætor uero benesonam manibus lyram tenens:
Nunquam seruile caput rectum natum est,
Sed semper obliquum, & ceruicem obliquam habet.
Neq; enim ex Scilla rosæ nascuntur, neq; hyacinthus:
Neq; unquam ex ancilla filius ingenuus.
Nullus uir amice Cyrne compedes fabricat sibi,
Si non meam mentem decipiunt dij.
Timeo ne hanc ciuitatem (ô) Polypæda, iniuria
Quæ Centauros crudiuoros, perdat.

Οὔτε τι τῶν ὄντων ἀποθήσομαι, οὔτε τι μεῖζον
Σῆς ἕνεκα ξενίης ἄλλοθεν οἰσόμεθα.
Ην δέ τις εἰρωτᾷ τὸν ἐμὸν βίον, ὧδέ οἱ εἰπεῖν:
Ως εὖ μὲν χαλεπῶς, ὡς χαλεπῶς δὲ μάλ' εὖ.
Ωσθ', ἕνα μὲν ξεῖνον πατρώϊον οὐκ ἀπολείπειν,
Ξείνια δὲ πλέον' ἐς οὐ δυνατὸς παρέχειν.
Οὔ σε μάτην, ὦ πλοῦτε, βροτοὶ τιμῶσι μάλιστα:
ἦ γὰρ ῥηϊδίως τὴν κακότητα φέρεις.
καὶ γάρ τοι πλοῦτον μὲν ἔχειν ἀγαθοῖσιν ἔοικεν:
Η πενίη δὲ κακῷ σύμφορος ἀνδρὶ φέρειν.
Οἴ μοι ἐγὼν ἥβης, καὶ γήραος οὐλομένοιο,
Τοῦ μὲν ἐπερχομένου, τῆς δ' ἀπανισαμένης.
Οὔτε τινὰ προὔδωκα φίλον, καὶ πιστὸν ἑταῖρον:
Οὔτ' ἐν ἐμῇ ψυχῇ, δούλιον οὐδὲν ἔνι.
Αἰεί μοι φίλον ἦτορ ἀγάλλεται, ὁππότ' ἀκούσω
Αὐλῶν φθεγγομένων ἱμερόεσσαν ὄπα.
Χαίρω δ' εὖ πίνων, καὶ ὑπ' αὐλητῆρος ἀκούων:
Χαίρω δ' εὔφθογγον χερσὶ λύρην ὀχέων.
Οὔποτε δουλείη κεφαλὴ εὐθεῖα πέφυκεν,
Ἀλλ' αἰεὶ σκολιή, καὶ αὐχένα λοξὸν ἔχει.
Οὔτε γὰρ ἐκ σκίλλης ῥόδα φύεται, οὐθ' ὑάκινθος:
Οὐδέποτ' ἐκ δούλης τέκνον ἐλεύθεριον.
Οὔ τις ἀνὴρ φίλε Κύρνε πέδας χαλκεύεται αὐτῷ.
Εἰ μὴ ἐμὴν γνώμην ἐξαπατῶσι θεοί.
Δειμαίνω μὴ τήνδε πόλιν Πολυπαΐδη, ὕβρις,
Ηπερ κενταύρους ὠμοφάγους, ὀλέσῃ.

Χρή με

Oportet me ad amussim, & rectam rationem, hanc iu-
Cyrne caussam: æquumq́; vtrisq; dare, (dicare
Vatibus, auibusq́;, & ardentibus sacrificijs,
Vt non erroris turpe dedecus habeam.
Neminem unquam malo urge, sed iusto
Beneficentia nihil (est) melius.
Nuncius mutus bellum multilacrymum excitat
Cyrne, ex procul conspicua apparens specula.
Quin equis inijce velocibus frena,
Hostilibus enim ipsos viris occursurus video.
Non multo spacio pertransibunt semitam,
Nisi meam mentem fallunt dij.
Oportet forti esse animo grauib. in dolorib. constitutum
Atq; dijs petere liberationem immortalib. (virum,
Considera, periculum quidem in nouaculæ stat acie,
Aliquando multa habebis, aliquando pauciora:
Ita vt tu neq; valde abundans possessionibus fias,
Neq; tu in multam opulentiam euadas.
Sit mihi alia quidem me habere, alia verò multa do-
Opes hostium amicis habere. (nare:
Vocari vero ad conuiuium, sedere autem iuxta bonum
Virum, vtilem sapientiam omnem scientem,
(Caussa) intelligendi, quãdo aliquid dixerit sapiens, vt
Et hoc ad domum lucrũ habens abeas. (docearis,
Pubertate oblectans (me) ludo: diu enim sub
Terra, amissa anima, iacebo sicut lapis

Mutus:

Χρή με παρὰ στάθμην, καὶ γνώμην τήνδε δικάσσαι
Κύρνε δίκην: ἶσόν τ' ἀμφοτέροισι δόμεν,
Μάντεσιν, οἰωνοῖς τε, καὶ αἰθομένοις ἱεροῖσιν,
Ὄφρα μὴ ἀμπλακίης αἰσχρὸν ὄνειδος ἔχω.
Μηδένα πω κακότητι βιάζεο, τῷ δὲ δικαίῳ
Τῆς εὐεργεσίης οὐδὲν ἀρειότερον.
Ἄγγελος ἄφθογγος πόλεμον πολύδακρυν ἐγείρει
Κύρν', ἀπὸ τηλαυγέος φαινόμενος σκοπιῆς.
Ἀλλ' ἵπποις ἔμβαλλε ταχυπτερύγεσσι χαλινοὺς,
Δηίων γάρ σφ' ἀνδρῶν ἀντιάσειν δοκέω.
Οὐ πολλὸν τὸ μεσηγὺ διαπρήξουσι κέλευθον,
Εἰ μὴ ἐμὴν γνώμην ἐξαπατῶσι θεοί.
Χρὴ τολμᾶν χαλεποῖσιν ἐν ἄλγεσι κείμενον ἄνδρα,
Πρός τε θεῶν αἰτεῖν ἔκλυσιν ἀθανάτων.
Φράζεο, κίνδυνός τοι ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς,
Ἄλλοτε πόλλ' ἕξεις, ἄλλοτε παυρότερα:
Ὥστε σε μήτε λίην ἀφνεὸν κτεάτεσσι γενέσθαι,
Μήτε σέ γ' ἐς πολλὴν χρημοσύνην ἐλάσαι.
Εἴη μοι τὰ μὲν αὐτὸν ἔχειν, τὰ δὲ πόλλ' ἐπιδοῦναι:
Χρήματα τῶν ἐχθρῶν τοῖσι φιλοῖσιν ἔχειν.
Κεκλῆσθαι δ' ἐς δαῖτα, παρέζεσθαι δὲ παρ' ἐσθλὸν
Ἄνδρα, χρεὼν σοφίην πᾶσαν ἐπιστάμενον,
Τοῦ συνιεῖν, ὁπότ' ἄν τι λέγῃ σοφὸν, ὄφρα διδαχθῇς,
Καὶ τοῦτ' εἰς οἶκον κέρδος ἔχων ἀπίῃς.
Ἥβῃ τερπόμενος παίζω, δηρὸν γὰρ ἔνερθεν
Γῆς, ὀλέσας ψυχὴν κείσομαι, ὥστε λίθος

Ἄφθογγος

Mutus: linquam autem amabilem lucem solis. (us.
Quamuis uero bonus fuerim, uidebor nihil ampli-
Opinio quidē hominib. malū magnū (ē) experiētia aūt
Multi inexpertā opinionē habent bonorū. (optimū.
Bene habeo, bene habe. quid nuncium alium mittis?
Beneficij facile (est) nuncium.
Me amici produnt, quoniam inimicum fugio,
Tanquam gubernator Chœradas marinas.
Facile (magis) ex bono facere malū, quā ex malo bo-
Ne me doce: minimè tantus sum, (ut) discam. (num
Odi malum uirum: tacita uero adsum,
Paruæ auis leuem habens mentem.
Odi uero mulierem circumcursantem, uirūq; proter-
Quicunq; alienum uult aruum arare. (uum,
Sed quæ quidem preterierunt, impossibilia sunt factu
Opera: quæ autem post (erunt), custodiæ curæ sint.
Omnibus sane periculum in rebus: neq; quis nouit
Quo euadere futurus est, re incipiente.
Sed hic quidem celebrari tentans, non prouidus
In magnum incommodum, & graue cecidit.
Sed benefacienti Deus in omnibus ponit
Successum bonum, liberationem stultitiæ.
Tolerare oportet quæ dant dij hominibus mortalibus,
Facileq; ferre utranq; sortem.
Neq; malis ægrotans ange mentē, neq; bonis (uideris,
Oblecteris repentè, ante (quàm) finem extremum

(O) *homo*

Ἄφθογγος: λείψω δ' ἐρατὸν φάος ἠελίοιο.
  Ἔμπης δ' ἐσθλὸς ἐὼν ὄψομαι οὐδὲν ἔτι.
Δόξα μὲν ἀνθρώποισι κακὸν μέγα, πεῖρα δ' ἄριστον.
  Πολλοὶ ἀπείρητον δόξαν ἔχουσ' ἀγαθῶν.
Εὖ ἔρδω, εὖ πρᾶττε, τί κ' ἄγγελον ἄλλον ἰάλλοις;
  Τῆς εὐεργεσίης ῥηϊδίη ἀγγελίη.
Οἵ με φίλοι προδιδοῦσιν, ἐπεὶ τόν γ' ἐχθρὸν ἀλεῦμαι
  Ὥστε κυβερνήτης χοιράδας εἰναλίας.
Ῥήδιον ἐξ ἀγαθοῦ θεῖναι κακὸν, ἢ 'κ κακοῦ ἐσθλόν.
  Μή με δίδασκ': οὔτοι τηλίκος εἰμὶ μαθεῖν.
Ἐχθαίρω κακὸν ἄνδρα: καλυψαμένη δὲ πάρειμι,
  Μικρῆς ὄρνιθος κοῦφον ἔχουσα νόον.
Ἐχθαίρω δὲ γυναῖκα περίδρομον, ἄνδρα τε μάργον,
  Ὃς τὴν ἀλλοτρίην βούλετ' ἄρουραν ἀροῦν.
Ἀλλὰ τὰ μὲν προβέβηκεν ἀμήχαν' ἔνεστι γενέσθαι
  Ἔργα, τάδ' ἐξοπίσω τῇ φυλακῇ μελέτω.
Πᾶσίν τοι κίνδυνος ἐπ' ἔργμασιν, οὐδέ τις οἶδε
  Ποῖ σχήσειν μέλλει, πρήγματος ἀρχομένου.
Ἀλλ' ὁ μὲν εὐδοκιμεῖν πειρώμενος, οὐ προνοήσας
  Εἰς μεγάλην ἄτην, καὶ χαλεπὴν ἔπεσε.
Τῷ δὲ καλῶς ποιεῦντι θεὸς περὶ πάντα τίθησι,
  Συντυχίην ἀγαθὴν, ἔκλυσιν ἀφροσύνης.
Τολμᾶν χρὴ, τὰ διδοῦσι θεοὶ θνητοῖσι βροτοῖσι,
  Ῥηϊδίως δὲ φέρειν ἀμφοτέρων τὸ λάχος.
Μήτε κακοῖσι νοσῶν λυποῦ φρένα, μήτ' ἀγαθοῖσι
  Τερφθῇς ἐξαπίνης πρὶν τέλος ἄκρον ἰδεῖν.

ἀνθρωπ'

(O) homo, inter nos à longe simus amici:
Præter hanc, omnis rei est satietas.
Diu sanè & amici simus. cæterũ etiam aliys conuersare
Viris, qui tuam magis cognoscunt mentem.
Non me fefellisti iens per viam, quam iam & prius
Agebas, furans nostram amicitiam.
Peri(ò) dysq; inimice, & hominibus infidelis,
Frigidum qui in sinu varium habebas anguem.
Talia verò & Magnetas perdiderũt facinora, et iniu-
Qualia nunc sacrã hanc ciuitatem occupant. (ria,
Multo sanè plures (quàm) fames, satietas perdidit iã
Viros, quotquot parte plus habere volebant.
(In) initio mendacij modica gratia, atq; in fine:
Turpe sanè lucrum, & malum vtrunq;
Est: neq; quicquam pulcrum(est, ei)quem mendacium
Viro: etsi exierit primùm ex ore. (comitetur,
Non difficile (est) vituperare propinquum, neq; ipsum
Laudare: improbis viris hæc curæ sunt.
Tacere autem non volunt mali, mala garrientes,
Sed boni omnium modum sciunt habere.
Neminem prorsus bonum, & moderatum virum,
Eorum(qui)nunc (sunt), hominum sol aspicit.
Non admodũ hominib. ex animi sentẽtia omnia fiunt,
Multo enim mortalib. præstantiores(sunt)immor-
Multum in anxietatibus uersor, mœrens corde:(tales,
Summam enim paupertatem non prætercurrimus.

Qui-

Ἄνθρωπ᾽, ἀλλήλοισιν ἀπόπροθεν ὦμεν ἑταῖροι·
Πλὴν τούτου, παντὸς χρήματός ἐστι κόρος.
Δὴν δὴ καὶ φίλοι ὦμεν. ἀτάρ τ᾽ ἄλλοισιν ὁμίλει
Ἀνδράσιν, οἳ τὸν σὸν μᾶλλον ἴσασι νόον.
Οὔ μ᾽ ἔλαθες φοιτῶν κατ᾽ ἀμαξιτὸν, ἣν ἄρα καὶ πρίν
Ἠλάστρεις, κλέπτων ἡμετέρην φιλίην.
Ἔῤῥε θεοῖσίν τ᾽ ἐχθρὲ, καὶ ἀνθρώποισιν ἄπιστε,
Ψυχρὸν ὃς ἐν κόλπῳ ποικίλον εἶχες ὄφιν.
Τοιάδε καὶ Μάγνητας ἀπώλεσεν ἔργα καὶ ὕβρις,
Οἷα τὰ νῦν ἱερὴν τήνδε πόλιν κατέχει.
Πολλῷ τοι πλέονας λιμοῦ κόρος ὤλεσεν ἤδη
Ἄνδρας, ὅσοι μοίρης πλεῖον ἔχειν ἔθελον.
Ἀρχῇ ἐπὶ ψεύδους μικρὴ χάρις, ἐς τε τελευτὴν
Αἰσχρὸν δὴ κέρδος καὶ κακὸν ἀμφότερον
Γίγνεται· οὐδέ τι καλὸν, ὅτῳ ψεῦδος προσομαρτῇ
Ἀνδρὶ, κἂν ἐξέλθῃ πρῶτον ἀπὸ στόματος.
Οὐ χαλεπὸν ψέξαι τὸν πλησίον, οὐδέ μεν αὐτὸν
Αἰνῆσαι, δειλοῖς ἀνδράσι ταῦτα μέλει.
Σιγᾶν δ᾽ οὐκ ἐθέλουσι κακοὶ, κακὰ λεσχάζοντες,
Οἱ δ᾽ ἀγαθοὶ πάντων μέτρον ἴσασιν ἔχειν.
Οὐδένα παμπήδην ἀγαθὸν, καὶ μέτριον ἄνδρα,
Τῶν νῦν ἀνθρώπων ἠέλιος καθορᾷ.
Οὔτι μάλ᾽ ἀνθρώποις καταθύμια πάντα τελεῖται,
Πολλῷ γὰρ θνητῶν κρέσσονες ἀθάνατοι,
Πόλλ᾽ ἐν ἀμηχανίῃσι κυλίνδομαι, ἀχνύμενος κῆρ,
Ἀκρὴν γὰρ πενίην οὐχ ὑπερεδράμομεν.

Quilibet diuitem uirum colit, contemnit autem pau-
Omnibus uero hominibus ea ineſt mens. (perem:
Omnigenæ nequitiæ inter homines ſunt,
Omnigenæq; uirtutes, & uitæ artes. (qui,
Difficile (eſt) ſapientem apud inſipientes multa lo-
Et tacere ſemper: hoc enim non (eſt) poſſibile.
Turpe ſane (eſt) ebrium apud uiros ſobrios eſſe:
Turpe uero, ſi ſobrius apud ebrios maneat.
Pubertas & adoleſcentia alleuat mentem viri:
Multorum vero effert animum in errorem.
Cui non animi libidine fortior (eſt) mens, (ille) ſemper
Cyrne, & magnis verſatur in erroribus. (in noxis
Conſulta bis & ter, quod tibi in mentem uenerit:
Nocuus enim profecto præceps vir eſt.
Viros bonos ſequitur conſilium, & pudor:
Qui nunc inter multos reuera (ſunt) pauci.
Spes & periculum inter homines (ſunt) ſimiles:
Illa enim grauia ſunt numina, vtrinq;.
Sæpe præter opinionem & ſpem contingit inuenire
Res virorum: conſilijs vero non ineſt finis.
Non ſane moleſtia afficit vllus, neq; amicum, neq; ini-
Niſi ſeriam rem conſequaris. (micum:
Multi apud Craterem amici ſunt ſodales:
In autem ſeria re pauciores.
Paucos curatores fideles inuenias amicos,
Poſitus in magna animi anxietate.

Iam

Πᾶς τις πλούσιον ἄνδρα τίει, ἀτίει δὲ πενιχρόν:
Πᾶσιν δ' ἀνθρώποις αὐτὸς ἔνεστι νόος.
Παντοῖαι κακότητες ἐν ἀνθρώποισιν ἔασι,
Παντοῖαι δ' ἀρεταί, καὶ βιότου παλάμαι.
Ἀργαλέον φρονέοντα παρ' ἄφροσι πόλλ' ἀγορεύειν,
καὶ σιγᾶν αἰεί: τοῦτο γὰρ οὐ δυνατόν.
Αἰσχρόν τοι μεθύοντα παρ' ἀνδράσι νήφουσ' εἶναι:
Αἰσχρὸν δ' εἰ νήφων παρ' μεθύουσι μένῃ.
Ἥβη καὶ νεότης ἐπικουφίζει νόον ἀνδρός:
Πολλῶν δ' ἐξαίρει θυμὸν ἐς ἀμπλακίην.
Ὧ περ μὴ θυμοῦ κρέσσων νόος, αἰὲν ἐν ἄταις
Κύρνε τι, καὶ μεγάλαις κεῖται ἐν ἀμπλακίαις,
Βουλεύου δὶς καὶ τρίς, ὅ, τι κ' ἔπι τὸν νόον ἔλθοι:
Ἀτηρὸς γάρ τοι λάβρος ἀνὴρ τελέθει.
Ἀνδράσι τοῖς ἀγαθοῖς ἕπεται γνώμη τε καὶ αἰδώς,
Οἳ νῦν ἐν πολλοῖς ἀτρεκέως ὀλίγοι.
Ἐλπὶς καὶ κίνδυνος ἐν ἀνθρώποισιν ὅμοιοι:
Οὗτοι γὰρ χαλεποὶ δαίμονες ἀμφότεροι.
Πολλάκι πὰρ δόξαν τε καὶ ἐλπίδα γίγνεται εὑρεῖν
Ἔργ' ἀνδρῶν βουλαῖς δ' οὐκ ἐπέγεντο τέλος.
Οὔτοι κήδει ὁ εἷς, οὔτ' ἔωυον, οὔτε τὸν ἐχθρόν:
Εἰ μὴ σπουδαίου πρήγματος ἀντιτύχοις.
Πολλοὶ πὰρ κρητῆρι φίλοι γίγνονται ἑταῖροι.
Ἐν δὲ σπουδαίῳ πρήγματι παυρότεροι.
Παύρους κηδεμόνας πιστοὺς εὕροις κεν ἑταίρους,
Κείμενος ἐν μεγάλῃ θυμοῦ ἀμηχανίῃ.

Iam nunc pudor quidem inter homines periyt,
Sed impudentia terram circumit.
Heu improba paupertas, cur meis decumbens humeris
Corpus deturpas, & mentem nostram?
Turpia autem me non volentem vi, & multa doces,
Bona ab hominibus & honesta edoctum?
Beatus sim, & dijs carus immortalibus,
Cyrne, uirtutem vero aliam nullam amo.
Tecum Cyrne affecto male mœremus omnes:
Sed sane alienus dolor diem unum durat tantum.
Nihil nimis difficilibus contristeris mentem, neq; bonis
Gaude: quoniam est viri omnia ferre boni.
Neq; iurare oportet hoc aliquid: nunquā res hæc erit
Dij etenim oderunt, quibus adest finis.
Et facere sane aliquid: & ex malo bonum factum est,
Et malum ex bono: & pauper uir (uit
Statim ualde ditauit (se): & qui ualde multa acquisi-
Derepente, omnia profecto perdidit nocte vna.
Et sapiens peccauit, & insipientem sæpe gloria (uenit.
Secuta est: & honorem, etiam (qui) malus erat, in-
Siquidem opes haberem (ô) Simonida, quales noui,
Non possem angi bonis congrediens: (mutus
Nunc autem me cognoscentem prætereunt, sum verò
Opibus, multis sciens licet melius adhuc.
Quare nunc ferimur, uelis albis expassis,
Melio ex ponto noctem per tenebrosam,

Ἤδη νῦν αἰδὼς μὲν ἐν ἀνθρώποισιν ὄλωλεν,
Αὐτὰρ ἀναιδείη γαῖαν ἐπιστρέφεται.
Ἆ δειλὴ πενίη, τί ἐμοῖσι καθημένη ὤμοις
Σῶμα καταισχύνεις, καὶ νόον ἡμέτερον;
Αἰσχρὰ δέ μ' οὐκ ἐθέλοντα βίῃ, καὶ πολλὰ διδάσκεις.
Ἐσθλὰ παρ' ἀνθρώπων καὶ κάλ' ἐπιστάμενον,
Εὐδαίμων εἴην, καὶ θεοῖς φίλος ἀθανάτοισι,
Κύρν' ἀρετῆς δ' ἄλλης οὐδεμιῆς ἔραμαι.
Σὺν σοὶ Κύρνε παθόντι κακῶς ἀνιώμεθα πάντες:
Ἀλλά τοι ἀλλότριον κῆδος ἐφημέριον.
Μηδὲν ἄγαν χαλεποῖσιν ἀσῶ φρένα, μηδ' ἀγαθοῖσι
Χαῖρ', ἐπεὶ ἔστ' ἀνδρὸς πάντα φέρειν ἀγαθοῦ.
Οὐδ' ὀμόσαι χρὴ τοῦτο τι μήποτε πρῆγμα τὸ δ' ἔσται
Θεοὶ καὶ γὰρ νεμέσωσ', οἷσιν ἔπεστι τέλος.
Καὶ πρῆξαι μέντοι τι, καὶ ἐκ κακοῦ ἐσθλὸν ἔγεντο,
Καὶ κακὸν ἐξ ἀγαθοῦ: καί τε πενιχρὸς ἀνὴρ
Αἶψα μάλ' ἐπλούτησε: καὶ ὃς μάλα πολλὰ πέπα-
Ἐξαπίνης, πάντ' οὖν ὤλεσε νυκτὶ μιᾷ (σαι
Καὶ σώφρων ἥμαρτε, καὶ ἄφρονι πολλάκι δόξα
Ἕσπετο, καὶ τιμήν, καὶ κακὸς ὤν, ἔλαχεν.
Εἰ μὲν χρήματ' ἔχοιμι Σιμωνίδη, οἷάπερ ἤδειν,
Οὐκ ἂν ἀνιῴμην τοῖς ἀγαθοῖσι συνών:
Νῦν δέ με γιγνώσκοντα παρέρχεται, εἰμὶ δ' ἄφωνος
Χρημοσύνῃ, πολλῶν γνοὺς περ ἄμεινον ἔτι.
Οὕνεκα νῦν φερόμεσθα, καθ' ἱστία λευκὰ βαλόντες,
Μηλίου ἐκ πόντου νύκτα διὰ δνοφερήν.

Exhaurire aũt (sentinam) non volunt: superat autem
Vtrunq; nauis latus: vbi ualde quis difficile (mare
Seruatur: illi uero dormiũt: gubernatorẽ quidẽ fecerũt
Bonum sane, qui custodiã habebat peritè. (quiescere
Opes autem rapiunt vi: decor vero perijt.
Diuisio autem non amplius fit in medium.
Baiuli vero imperant, mali autem super bonos:
Timeo ne quo modo nauem fluctus absorbeat.
Hæc mihi ænigmaticè dicta sint, occulta probis:
Cognoscere aũt potest quis etiam malum si sapiens sit.
Multi diuitias habent imperiti: alij autem honesta
Quærunt, graui oppressi paupertate.
Facere autem vtrisq; difficultas incumbit:
Probibent enim hos quidem opes, illos uero mens.
Non licet mortalibus aduersus immortales pugnare,
Neq; (in) ius vocare: nemini hoc fas (est)
Non oportet pascere, quod non pascendum fuerit:
Neq; facere, quod non melius sit perficere.
Gaudens bene perficias uiam magnum per pontum,
Et te Neptunus gaudium amicis reducat.
Multos sane satietas viros perdidit insipientes: (adsunt.
Cognoscere enim difficile est modum quando bona
Non possum tibi (ô) anime præbere necessaria omnia:
Sustine. nam pulcra non tu solus amas.
Bene quidẽ habẽte me, multi (sunt) amici. Si uero quid
Contigerit, pauci fidelem habent mentem. (sinistrum

Turbæ

Ἀντλεῖν δ' οὐκ ἐθέλουσιν, ὑπερβάλλει δ' ἡ θάλασσα
Ἀμφοτέρων τοίχων, ἦ μάλα τις χαλεπῶς
Σώζεται, οἱ δ' εὕδουσι· κυβερνήτην μὲν ἔπαυσαν
Ἐσθλόν γ', ὃς φυλακὴν εἶχεν ἐπισταμένως.
Χρήματα δ' ἁρπάζουσι βίῃ, κόσμος δ' ἀπόλωλε.
Δασμὸς δ' οὐκ ἔτ' ἴσως γίγνεται εἰς τὸ μέσον.
Φορτηγοὶ δ' ἄρχουσι, κακοὶ δ' ἀγαθῶν καθύπερθεν·
Δειμαίνω μήπως ναῦν κατὰ κῦμα πίῃ.
Ταῦτα μοι ἠνίχθω κεκρυμμένα τοῖς ἀγαθοῖσι·
Γιγνώσκοι δ' ἄν τις καὶ κακόν, ἂν σοφὸς ᾖ.
Πολλοὶ πλοῦτον ἔχουσιν ἀΐδριες, οἱ δὲ τὰ καλὰ
Ζητοῦσιν, χαλεπῇ τειρόμενοι πενίῃ.
Ἔρδειν δ' ἀμφοτέροισιν ἀμηχανίη παράκειται·
Εἴργει γὰρ τοὺς μὲν χρήματα, τοὺς δὲ νόος.
Οὐκ ἔστι θνητοῖσι πρὸς ἀθανάτους μαχέσασθαι,
Οὐδὲ δίκην εἰπεῖν· οὐδενὶ τοῦτο θέμις.
Οὐ χρὴ ποιμαίνειν, ὅ, τι μὴ ποιμαντέον εἴη·
Οὐδ' ἔρδειν ὅ, τι μὴ λῷον ᾖ τελέσαι.
Χαίρων εὖ τελέσας ὁδὸν μεγάλου διὰ πόντου,
Καί σε Ποσειδάων χάρμα φίλοις ἀγάγοι.
Πολλούς τοι κόρος ἄνδρας ἀπώλεσεν ἀφρονέοντας·
Γνῶναι γὰρ χαλεπὸν μέτρον, ὅτ' ἐσθλὰ παρῇ.
Οὐ δύναμαί σοι θυμὲ παρασχεῖν ἄρμενα πάντα·
Τέτλαθι· τῶν δὲ καλῶν οὔτι σὺ μοῦνος ἐρᾷς.
Εὖ μὲν ἔχοντος ἐμοῦ, πολλοὶ φίλοι, ἢν δέ τι δεινὸν
Ἐγκύρσῃ, παῦροι πιστὸν ἔχουσι νόον.

Turbæ autem hominum uirtus unica est hæc
Ditescere: sed aliarum rerum nullus sane est usus.
Neq; si iusticiam quidem habeas Rhadamanthi ipsius,
Plura uero scieueris, (quàm) Aeolides Sisyphus.
Qui etiam ex inferno peritijs redijt,
Persuasa Proserpina blandis uerbis.
Quæ hominibus præbet obliuionem, lædens sensum:
Alius uero nondum quis hoc considerauit.
Quemcunq; sane mortis nigra nebula obtexerit,
Veneritq́; in horridum locum mortuorum,
Nigrasq; portas transierit, quæ mortuorum
Animas cohibent, etsi recusantes.
Veruntamen illinc Sisyphus rursus redijt heros,
Ad lucem solis, sua uariarum rerum peritia.
Neq; si falsa quidem facis ueris similia,
Linguam habens bonam Nestoris diuini:
Celerior autem fueris pedes uelocibus Harpyis,
Et filijs Boreæ, quorum celeriter eunt pedes:
At certè oportet omnes sententiam hanc reponere,
Quod diuitiæ plurimã (in) omnib. habẽt potestatem.
Aequaliter diuites sunt, (is) cui multum argentum est,
Et aurum, & terræ farriferæ arua,
Equiq; muliq;: & cui necessaria adsunt
Ventriq́; & lateribus, & pedibus grata pati,
Pueri & mulieris, quando vero illorum venerit
Tempus, & cum pubertate est congruum.

Hæc

Πλήθει δ' ἀνθρώπων ἀρετὴ μία γίγνεται ἥδε
Πλουτεῖν, τῶν δ' ἄλλων οὐδὲν ἄρ' ἦν ὄφελος.
Οὐδ' εἰ σωφροσύνην μὲν ἔχοις Ῥαδαμάνθυος αὐτοῦ
Πλείονα δ' εἰδείης Αἰολίδου Σισύφου.
Ὅστε καὶ ἐξ ἀΐδαο πολυϊδρείησιν ἀνῆλθεν,
Πείσας Περσεφόνην αἱμυλίοισι λόγοις.
Ἥτε βροτοῖς παρέχει λήθην βλάπτουσα νόημα:
Ἄλλος δ' οὔπω τις τοῦτό γ' ἐπεφράσατο.
Ὅν τινα δὴ θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφικαλύψοι,
Ἔλθοι δ' ἐς κρυερὸν χῶρον ἀποφθιμένων,
Κυανέας τε πύλας παραμείψεται, αἵτε θανόντων
Ψυχάς εἴργουσιν, καί περ ἀναινομένας,
Ἀλλ' ἄρα κἀκεῖθεν Σίσυφος πάλιν ἤλυθεν ἥρως,
Ἐς φάος ἠελίου σφῇσι πολυφροσύναις.
Οὐδ' εἰ ψεύδεα μὲν ποιεῖς ἐτύμοισιν ὁμοῖα,
Γλῶσσαν ἔχων ἀγαθὴν Νέστορος ἀντιθέου:
Ὠκύτερος δ' εἴησθα πόδας ταχεῶν ἁρπυιῶν,
Καὶ παίδων Βορέου, τῶν ἄφαρ εἰσὶ πόδες:
Ἀλλά γε χρὴ πάντας γνώμην ταύτην καταθέσθαι,
Ὡς πλοῦτος πλείστην πᾶσιν ἔχει δύναμιν.
Ἴσόν τι πλουτοῦσιν, ὅτῳ πολὺς ἄργυρός ἐστι,
καὶ χρυσὸς, καὶ γῆς πυροφόρου πεδία.
Ἵπποι θ', ἡμίονοί τε, καὶ ᾧ τὰ δέοντα πάρεστι
Γαστρί τε, καὶ πλευραῖς, καὶ ποσὶν ἁβρὰ παθεῖν,
Παιδός τ' ἠδὲ γυναικὸς, ὅταν δέ κε τῶν ἀφίκηται
Ὥρη, σὺν δ' ἥβη γίγνεται ἁρμόδιος.

Hæc (sunt) diuitiæ hominibus, nam superfluas omnes
Opes habens nemo uenit in infernum.
Neq; precia dans mortem fugerit, neq; graues
Morbos, neq; malam senectutem instantem.
(O) Iupiter pater, utinā fiant dijs amica, scelestis qui-
Contumeliam placere, & ipsis hoc sit gratum. (dem
Animo improba facinora, in mentib. autem quisquis
Fecerit, Deos nihil curans. (Mineruæ
Ipsum postea rursus luere mala, neque postea
Patris improbitas liberis sit malum. (tes
Filij uero, qui (cum sint) iniusti patris, iusta cognoscen-
Faciunt, (ô) tuam iram reuerentes.
Ab initio iusta inter ciues amantes,
Ne quam transgressionem luant parentum.
Hæc sint beatis dijs grata. nūc uero qui facit (scelus)
(Ille) effugit: pœnam autem alius postea fert.
Et hoc, (ô) immortalium rex, quomodo est iustum?
Facinora qui uir extra existens iniusta
Nullam iniquitatem habens, neq; iusiurandum impiū,
Sed iustus existens, non iusta patiatur?
Quis itaq; & homo alius respiciens ad eum, postea
Veneretur Deos? & quem animum habens.
Quando uir iniustus, & sceleratus, neq; cuiusquam
Neq; quicquam Deorum iram timens, (viri,
Contumeliam facit (alijs) diuitijs saturatus: iusti uero
Affliguntur graui pressi paupertate?

Ταῦτ' ἄφενος θνητοῖσι, τὰ γὰρ περιώσια πάντα
χρήματ' ἔχων οὐδεὶς ἔρχεται εἰς ἀΐδου.
Οὐδ' ἂν ἄποινα διδοὺς θάνατον φύγοι, οὐδὲ βαρείας
Νούσους, οὐδὲ κακὸν γῆρας ἐπερχόμενον.
Ζεῦ πάτερ, εἴθε γένοιτο θεοῖς φίλα, τοῖς μὲν ἀλι-
τρούς
ὕβριν ἁδεῖν, καί σφιν τοῦτο γένοιτο φίλον,
Θυμῷ σχέτλια ἔργα, μετὰ φρεσὶ δ' ὅστις ἀθηλὴς
Ἐργάζοιτο, θεῶν μηδὲν ὀπιζόμενος.
Αὐτὸν ἔπειτα πάλιν τῖσαι κακὰ, μηδέ τ' ὀπίσσω
Πατρὸς ἀτασθαλίη παισὶ γένοιτο κακόν.
Παῖδές δ', οἵ τ' ἀδίκου πατρὸς τὰ δίκαια νοεῦντες
Ποιοῦσι, Κρονίδη, σὸν χόλον ἁζόμενοι.
Ἐξ ἀρχῆς τὰ δίκαια μετ' ἀστοῖσιν φιλέοντες,
Μή τιν' ὑπερβασίην ἀντιτίνειν πατέρων.
Ταῦτ' εἴη μακάρεσσι θεοῖς φίλα. νῦν δ' ὁ μὲν ἔρ-
δων
Ἐκφεύγει· τὸ κακὸν δ' ἄλλος ἔπειτα φέρει.
καὶ τοῦτ', ἀθανάτων βασιλεῦ, πῶς ἐστι δίκαιον;
Ἔργων ὅστις ἀνὴρ ἐκτὸς ἐὼν ἀδίκων.
Μή τιν' ὑπερβασίην κατέχων, μήθ' ὅρκον ἀλιτρὸν,
Ἀλλὰ δίκαιος ἐὼν, μὴ τὰ δίκαια πάθῃ;
Τίς δὴ καὶ βροτὸς ἄλλος ὁρῶν πρὸς τοῦτον, ἔπειτα
Ἅζοιτ' ἀθανάτους; καὶ τίνα θυμὸν ἔχων.
Ὁππότ' ἀνὴρ ἄδικος, καὶ ἀτάσθαλος, οὔτε τοῦ ἀν-
δρὸς,
Οὔτε τι ἀθανάτων μῆνιν ἀλευόμενος,
ὑβρίζει πλούτῳ κεκορημένος: οἱ δὲ δίκαιοι
Τρύχονται, χαλεπῇ τειρόμενοι πενίῃ:

Ταῦτα

Hæc discens (ô) care sodalis, iustè opes acquire,
Prudentem animum habens sine peccato.
Semper horum uersuum memor: ad postremum uero
Probabis, uerbo frugi obtemperans.
Iupiter quidem (super) hanc ciuitatē teneat (in) æthere
Semper dextram manum in illæsionem.   (manens
Alijq; immortales beati dij: sed Apollo
Concinnet linguam, & mentem nostram:
Cithara rursus sonet sacrum melos, siue etiam tibia.
Nos uero libationibus deos placantes,
Bibamus, iucunda inter nos loquentes,
Nihil Medorum metuentes bellum.
Hic esse, & meliorem lætum animum habentes,
Sine curis hilariter uiuere
Oblectatos, longe uero malas sortes arcere,
Senectutemq; exitialem & mortis finem.
Oportet Musarum famulum, & nuncium, si quid
Nouerit sapientiæ, non inuidum esse: (eximium
Sed alia quidem inquirere, alia uero indicare, alia ue-
Quid ipsis profuerit solus sciens?   (ro facere,
Phœbe rex, ipse quidem turri ornasti ciuitatem sum-
Alcathoo Pelopis filio gratificans: (mam,
Ipse uero exercitum contumeliosum Medorū abarce
Hac ciuitate, ut tibi populi in læticia
Vere ineunte claras mittant Hecatombas
Delectati cithara, & hilari conuiuio,

Pæanumq;

Ταῦτα μαθὼν φίλ' ἑταῖρε, δικαίως χρήματα ποιοῦ,
Σώφρονα θυμὸν ἔχων ἐκτὸς ἀτασθαλίης.
Αἰεὶ τῶν δ' ἐπέων μεμνημένος, ἐς δὲ τελευτὴν
Αἰνήσεις, μύθῳ σώφρονι πειθόμενος.
Ζεὺς μὲν τῆς δὲ πόληος ὑπειρέχοι αἰθέρι ναίων
Αἰεὶ δεξιτερὴν χεῖρ' ἐπ' ἀπημοσύνῃ.
Ἄλλοι τ' ἀθάνατοι μάκαρες θεοὶ, αὐτὰρ ἀπόλλων
Ἀρθρῶσαι γλῶσσαν, καὶ νόον ἡμέτερον:
Φόρμιγγ' αὖ φθέγγοιθ' ἱερὸν μέλος, ἠδὲ καὶ αὐλῷ.
Ἡμεῖς δὲ σπονδὰς θεοῖσιν ἀρεσσάμενοι,
Πίνωμεν, χαρίεντα μετ' ἀλλήλοισι λέγοντες,
Μηδὲν τὸν Μήδων, δειδιότες πόλεμον.
Ὧδ' εἶναι, καὶ ἀμείνονα εὔφρονα θυμὸν ἔχοντας,
Νόσφι μεριμνάων εὐφροσύνως διάγειν
Τερπομένους, τηλοῦ δὲ κακὰς ἀπὸ κῆρας ἀμῦναι,
Γῆράς τ' οὐλόμενον, καὶ θανάτοιο τέλος.
Χρὴ μουσῶν θεράποντα, καὶ ἄγγελον, εἴ τι περισσὸν
Εἰδείη σοφίης, μὴ φθονερὸν τελέθειν:
Ἀλλὰ τὰ μὲν μῶσθαι, τὰ δὲ δεικνύναι, ἄλλα δὲ ποιεῖν,
Τί σφιν χρήσηται μοῦνος ἐπιστάμενος;
Φοῖβε ἄναξ, αὐτὸς μὲν ἐπύργωσας πόλιν ἄκρην,
Ἀλκαθόῳ Πέλοπος παιδὶ χαριζόμενος:
Αὐτὸς δὲ στρατὸν ὑβριστὴν Μήδων ἀπέρυκε
Τῆς δὲ πόλευς, ἵνα σοι λαοὶ ἐν εὐφροσύνῃ
Ἦρος ἐπερχομένου, κλειτὰς πέμπωσ' ἑκατόμβας
Τερπόμενοι κιθάρῃ, καὶ ἐρατῇ θαλίῃ.

Pæanũq; choris, uociferationibusq;, tuũ circũ altare.
Profecto enim ego timeo, stultitiam intuens,
Et seditionem Græcorum, populi corruptricem: sed tu
Propitius nostram hanc custodi ciuitatem. (Phœbe
Veni quidem enim ego & in Siculam aliquando terrã:
Veniq; in Eubœæ uitiferum solum,
Spartamq; Eurotæ arundiniferi claram vrbem:
Et me excipiebant alacriter omnes aduenientem:
Sed nulla mihi oblectatio in præcordia uenit eorum,
Adeo nihil sane erat carius aliud patria.
Nunquam mihi cura recentior alia ostendatur
Loco amabilis sapientiæ: sed hanc semper habens,
Oblecter cithara & saltatione, & carmine:
Et cum bonis bonam habeam mentem.
Neq; quenquam externum offendens factis improbis,
Neq; quenquam ciuium, sed iustus existens
Tuam ipsius mentem oblecta: morosorum uero ciuium
Alius alijs male, alius melius dicet.
Bonos alius valde vituperat, alius laudat:
Malorum vero mentio fit nulla.
Hominum autem inculpatus super terram est nullus:
Sed cui melius (est)? cuius non pluribus cura est.
Nullus hominum neq; erit, neq; fuit,
Qui omnib. placens descendet in (domum) Plutonis.
Neq; enim qui mortalibus & immortalibus imperat
Iupiter Saturnius, hominibus omnibus placere potest

Παιάνων τε χοροῖς, ἰαχαῖσί τε, σὸν περὶ βωμόν.
Ἦ γὰρ ἔγωγε δέδοικ᾽, ἀφραδίην ἐσορῶν,
καὶ στάσιν Ἑλλήνων, λαοφθόρον. ἀλλὰ σὺ Φοῖβε
Ἵλαος ἡμετέρην τήνδε φύλασσε πόλιν.
Ἦλθον μὲν γὰρ ἔγωγε καὶ εἰς Σικελήν ποτε γαῖαν:
Ἦλθον δ᾽ εὐβοίης ἀμπελόεν πεδίον,
Σπάρτην τ᾽ εὐρώτα δονακοτρόφον, ἀγλαὸν ἄστυ:
καί μ᾽ ἐφίλευν προφρόνως πάντες ἐπερχόμενον:
Ἀλλ᾽ οὔτις μοι τέρψις ἐπὶ φρένας ἦλθεν ἐκείνων,
Οὕτως οὐδὲν ἄρ᾽ ἦν φίλτερον ἄλλο πάτρης.
Μή ποτέ μοι μελέδημα νεώτερον ἄλλο φανείη
Ἀντ᾽ ἐρατῆς σοφίης, ἀλλὰ τόδ᾽ αἰὲν ἔχων,
Τερποίμην φόρμιγγι, καὶ ὀρχηθμῷ, καὶ ἀοιδῇ:
καὶ μετὰ τῶν ἀγαθῶν ἐσθλὸν ἔχοιμι νόον.
Μήτε τινὰ ξεῖνον δηλούμενος ἔργμασι λυγροῖς,
Μήτε τιν᾽ ἐνδήμων. ἀλλὰ δίκαιος ἐών,
τὴν σαυτοῦ φρένα τέρπε: δυσηλεγέων δὲ πολιτῶν
Ἄλλος τοί σε κακῶς, ἄλλος ἄμεινον ἐρεῖ.
Τοὺς ἀγαθοὺς ἄλλος μάλα μέμφεται, ἄλλος ἐπαινεῖ:
Τῶν δὲ κακῶν μνήμη γίγνεται οὐδεμία.
Ἀνθρώπων δ᾽ ἄψεκτος ἐπὶ χθονὶ γίγνεται οὐδείς:
Ἀλλ᾽ ὡς λῷον; ὃς μὴ πλεόνεσσι μέλει.
Οὐδεὶς ἀνθρώπων οὔτ᾽ ἔσσεται οὔτε πέφυκεν,
Ὅστις πᾶσιν ἁδὼν δύσεται εἰς ἀΐδου.
Οὐδὲ γὰρ, ὃς θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει,
Ζεὺς Κρονίδης θνητοῖς πᾶσιν ἁδεῖν δύναται.

Torno & amussi, & gnomone uirum oracula petentem
Rectius, oportet quidem Cyrne obseruantem (esse).
Cuinam (in) Pythone deus respondens sacerdoti
Vaticinium significauerit pingui ex adyto.
Neq; quicquã n. addẽs, nullũ poteris quodquã remedi-
Neq; auferens, à dijs errorẽ profugere. (um inuenire:
Rem passus sum morte inimici nihil inferiorem,
Sed aliarum omnium (rerum) Cyrne molestissimam.
Me amici prodiderunt: ego uero inimicos accedens,
Videbo & eorum, quamcunq; habeant, mentem.
Bos mihi in lingua forti pede calcitrando insiliens,
Prohibet garrire, etiam scientem.
Cyrne tamen uero, qđ fatũ (est) pati, non licet effugere:
Quod uero fatum (est) pati, non timeo pati.
In ualde durum malum uenimus, ubi maxime
Cyrne ambos fatum corripiat mortis.
Qui uero senescentes contemnunt parentes,
Horum quidem locus Cyrne modicus est.
Neq; quenquam adiuua tyrannum, sub spe lucri, esse:
Neq; occide, deorum fœdera iniens.
Quomodo nobis sustinuit sub tibicine canere
Animus, terræ vero rex apparet ex foro.
Quæ nutrit frugibus, in conuiuijs gestantes,
Fuluisq; comis purpureas coronas.
Verũ age quidẽ (ô) Scytha, tonde comam, seda comessa-
Luge uero suaue olentem locum pereuntem. (tionem:

Τόρνου, καὶ στάθμης, καὶ γνώμονος ἄνδρα θεωρὸν
Εὐθύτερον, χρὴ μὲν Κύρνε φυλασσόμενον.
ᾧ τινί κεν Πυθῶνι θεὸς χρήσας ἱερεία.
Ὀμφὴν σημήνῃ πίονος ἐξ ἀδύτου.
Οὔτε τι γὰρ προσθεὶς, οὐδέν κέ τι φάρμακον εὕροις.
Οὔτ' ἀφελὼν πρὸς θεῶν ἀμπλακίην προφύγοις.
Χρῆμ' ἔπαθον θανάτου μὲν ἀεικέος οὔ τι κάκιον,
Τῶν δ' ἄλλων πάντων Κύρν' ἀνιηρότατον.
Οἵ με φίλοι προὔδωκαν, ἐγὼ δ' ἐχθροῖσι πελασθεὶς
Εἰδήσω καὶ τῶν, ὅντιν' ἔχουσι, νόον.
Βοῦς μοι ἐπὶ γλώσσης κρατερῷ ποδὶ λὰξ ἐπιβαί-
Ἴσχει κωτύλλειν, καίπερ ἐπιστάμενον. (νων
Κύρν' ἔμπης δ' ὅ, τι μοῖρα παθεῖν, οὐκ ἔσθ' ὑπαλύξαι
Ὅττι δὲ μοῖρα παθεῖν, οὔ τι δέδοικα παθεῖν.
Ἐς πολὺ ἄρρηκτον κακὸν ἥκομεν, ἔνθα μάλιστα
Κύρνε σὺν ἀμφοτέρους μοῖρα λάβοι θανάτου.
Οἵ δ' ἀπογηράσκοντας ἀτιμάζουσι τοκῆας,
Τούτων τοι χώρη Κύρν' ὀλίγη τελέθει.
Μήτε τιν' αὖξε τύραννον ἐπ' ἐλπίσι κέρδεος εἵνεκα,
Μήτε κτεῖνε, θεῶν ὅρκια συνθέμενος.
Πῶς ἡμῖν τέτληκεν ὑπ' αὐλητῆρος ἀείδειν
Θυμὸς; γῆς δ' οὖρος φαίνεται ἐξ ἀγορῆς.
Ἥ τε τρέφει καρποῖσιν, ἐν εἰλαπίναις φορέοντας
Ξανθῇσί τε κόμαις πορφυρέους στεφάνους.
Ἀλλ' ἄγε δὴ Σκύθα, κεῖρε κόμην, ἀπόπαυε δὲ κῶ-
Πένθει δ' εὐώδη χῶρον ἀπολλύμενον. (μον

Fiducia opes perdidi, diffidentia autem seruaui:
Consilium vero difficile est amborum. (quis nobis
Omnia illa in coruis & in corruptione (sunt) neque
Author immortalium Cyrne deorum beatorum,
Sed virorum uis, & lucra multa, & iniuria
Multis ex bonis in calamitatem protrusit.
Duæ sanè (sunt) potus sortes miseris mortalibus:
Sitis membra resoluens, & inebriatio molesta.
Horũ uero per mediũ uersabor: neq; mihi persuadebis
Neq; quicq̃ nõ potare, neq; nimis inebriari. (displicet,
Vinũ mihi (in) reliquis quidẽ placet, (in) una aũt (re)
Quando (scilicet) armans me, uirum contra inimi-
Sed quando supra existens, infra sit, (cum agit.
Toties domum imus sedantes potum. (est:
Bene quidem constitutum virũ mala constituere facile
Bene uero cõstituere, (quod) male cõstitutũ (est) difficile
Calcibus insulta populo fatuo, percuteq; stimulo (est)
Acuto, & iugum graue circumpone:
Non enim unquam inuenies populum, domini studio-
Hominum quotquot sol aspicit. (sum adeo,
Iupiter virum perdat cælestis, qui (suum) sodalem
Mollia garriens fallere uult.
Suauia quidem & prius, sed multo meliora quã nunc:
Quapropter improbis nulla est gratia.
Sæpe ciuitas hæc per rectorum nequitiam,
Velut nauis inclinata, ad terram cucurrit. (habẽtẽ,
Amicorum uero siquidẽ quis uidet me aliquid aduersi
Ceruicem

Πίστει χρήματ' ὄλεσσα, ἀπιστίῃ δ' ἐσάωσα·
Γνώμη δ' ἀργαλέη γίγνεται ἀμφοτέρων.
Πάντα τάδ' ἐν κοράκεσσι, καὶ ἐν φθορᾷ· οὐδέ τις ἡμῖν
Αἴτιος ἀθανάτων Κύρνε, θεῶν μακάρων,
Ἀλλ' ἀνδρῶν τε βίη, καὶ κέρδεα πολλὰ, καὶ ὕβρις
Πολλῶν ἐξ ἀγαθῶν καὶ κακότητ' ἔβαλεν.
Δισσαί τοι πόσιος κῆρες δειλοῖσι βροτοῖσι·
Δίψα τε λυσιμελὴς, καὶ μέθυσις χαλεπή.
Τούτων δ' ἂν τὸ μέσον στρωφήσομαι, οὐδέ με πείσεις.
Οὔτε τι μὴ πίνειν, οὔτε λίην μεθύειν.
Οἶνος ἐμοὶ τὰ μὲν ἄλλα χαρίζεται, ἕν δ' ἀχάριστος
Εὖτ' ἂν θωρήξας μ' ἄνδρα πρὸς ἐχθρὸν ἄγει.
Ἀλλ' ὁπόταν καθύπερθεν ἐὼν, ὑπένερθε γένηται,
Τουτάκις οἴκαδ' ἴμεν παυσάμενοι πόσιος.
Εὖ μὲν κείμενον ἄνδρα, κακῶς θέμεν εὐμαρές ἐστιν·
Εὖ δὲ θέμεν, τὸ κακῶς κείμενον, ἀργαλέον.
Λὰξ ἐπίβα δήμῳ κενεόφρονι, τύπτε δὲ κέντρῳ
Ὀξεῖ, καὶ ζεύγλην δύσλοφον ἀμφιτίθει.
Οὐ γὰρ ἔθ' εὑρήσεις δῆμον φιλοδέσποτον ὧδε,
Ἀνθρώπων, ὁπόσους ἥλιος καθορᾷ.
Ζεὺς ἄνδρ' ἐξολέσειεν ὀλύμπιος, ὃς τὸν ἑταῖρον
Μαλθακὰ κωτίλλων ἐξαπατᾶν ἐθέλει.
Ηδέα μὲν καὶ πρόσθεν, ἀτὰρ πολὺ λῷονα ἢ νῦν·
Τοὔνεκα τοῖς δειλοῖς οὐδεμί' ἐστὶ χάρις.
Πολλάκις ἡ πόλις ἥδε δι' ἡγεμόνων κακότητα.
Ωσπερ κεκλιμένη ναῦς, παρὰ γῆν ἔδραμε.
Τῶν δὲ φίλων εἰ μέντις ὁρᾷ μέ τι δεινὸν ἔχοντα,

Ceruicem auertens, neq; videre vult.
Si vero quidpiã mihi alicunde boni, qualia ſæpe con-
Multas ſalutationes, & amicitias habeo. (tingũt uiro
Amici me produnt, & non uolunt quicquam dare
Viris apparentibus: ſed ego vltronea,
Serotinaq; egredior, & matutina rurſus ingredior,
Cum gallorum vox (auditur) expergiſcentium.
Multis inutilibus Deus dat viris diuitias
Bonas: qui neq; ſibi melior quicquam exiſtens,
Neq; amicis, virtutis aũt magna gloria nũquã peribit,
Bellator enim vir terram & urbem ſeruauerit.
In me deinde cadat magnum cœlum, latum ſupernè,
Aereum, hominum metus antiquorum,
Si non ego illis quidem auxiliabor, qui me amant:
Sed inimicis moleſtia, & magnum nocumentum ero.
(ô) vinũ, partim quidẽ te laudo, partim vero te uitupero
Neq; unquã odiſſe, neq; amare poſſum (neq; te omnino
Bonum & malum es: quis poterit te quidẽ uituperare?
Quis vero poterit laudare, mediocrem habens ſapi-
Bibe vinum, quod mei verticis Taygeti (entiam?
Vites tulerunt, quas plantauit ſenex
Montis in vallibus, dijs carus Theotimus,
Et plataneto frigidam aquam educens.
(Ex) quo bibens graues quidem diſſipabis curas,
Potus vero eris multo alacrior.
Pax & diuitiæ habeant ciuitatem, & cum alijs
Commeſſer: malum enim non amo bellum.

Αὐχέν' ἀποστρέψας, οὐδ' ἐσορᾶν ἐθέλει.
Ἤν δέ τι μοι ποθὲν ἐσθλὸν, ἃ πολλάκι γίγνεται ἀνδρὶ,
Πολλοὺς ἀσπασμοὺς καὶ φιλότητας ἔχω.
Οἵ με φίλοι προδιδοῦσι, καὶ οὐκ ἐθέλουσί τι δοῦναι
Ἀνδρῶν φαινομένων, ἀλλ' ἐγὼ αὐτομάτη,
Ἑσπερίη τ' ἔξειμι, καὶ ὀρθρίη αὖθις ἔσειμι,
Ἦμος ἀλεκτρυόνων φθόγγος ἐγειρομένων.
Πολλοῖς ἀχρηστοῖσι θεὸς διδοῖ ἀνδράσιν ὄλβον
Ἐσθλὸν, ὃς οὔτ' αὐτῷ βέλτερος οὐδὲν ἐὼν
Οὔτε φίλοις, ἀρετῆς δὲ μέγα κλέος οὔποτ' ὀλεῖται,
Αἰχμητὴς γὰρ ἀνὴρ γῆν τε καὶ ἄστυ σάοι.
Ἔν μοι ἔπειτα πέσοι μέγας οὐρανὸς, εὐρὺς, ὕπερθεν.
Χάλκεος, ἀνθρώπων δεῖμα παλαιγενέων,
Εἰ μὴ ἐγὼ τοῖσιν μὲν ἐπαρκέσω, οἵ με φιλεῦσι:
Τοῖς δ' ἐχθροῖς ἀνίη καὶ μέγα πῆμ' ἔσομαι.
Οἶνε, τὰ μέν σ' αἰνῶ, τὰ δὲ μέμφομαι, οὐδέ σε πάμ-
Οὔτέ ποτ' ἐχθαίρειν, οὔτε φιλεῖν δύναμαι. (παν
Ἐσθλὸς καὶ κακὸς ἐσσί: τίς ἄν σέ γε μωμήσαιτο;
Τίς δ' ἂν ἐπαινήσῃ μέτρον ἔχων σοφίης;
Πῖν' οἶνον, τὸν ἐμῆς κορυφῆς ἄπο Ταϋγέτοιο
Ἄμπελοι ἤνεγκαν, τὰς ἐφύτευσ' ὁ γέρων
Οὔρεος ἐν βήσσῃσι, θεοῖσι φίλος Θεότιμος,
Ἐκ πλατανιστοῦντος ψυχρὸν ὕδωρ ἐπάγων.
Τοῦ πίνων ἀπὸ μὲν χαλεπὰς σκεδάσεις μελεδῶνας,
Θωρηχθεὶς δ' ἔσεαι πολλὸν ἐλαφρότερος.
Εἰρήνη καὶ πλοῦτος ἔχοι πόλιν, ὄφρα μετ' ἄλλων
Κωμάζοιμι, κακοῦ δ' οὐκ ἔραμαι πολέμου.

Neq; nimis præconi aurem præbe alte uociferanti:
Non enim paterna pro terra pugnamus.
Sed turpe (est), præsentem, & velocibus qui incedit
Equis, non bellum lacrymosum intueri.
Heu meam ignauiam, Cerynthus quidem perijt:
Lelantiq; bonum tondetur vinetum.
Boni fugiunt, ciuitatem uero mali administrant:
Vt Cypsellizon Iupiter perdat genus.
Consilio vero nil melius uir habet in seipso,
Neq; imprudentia Cyrne (quicquam) peius.
Cyrne ne uiris, in omnibus rebus mortalibus succense,
Expendens, quod mentem, qualem quisq;, habet
Ipse in pectoribus, & facta: sed iusto
Et iniusto magnum malum mortalibus inest.
Est aliud quidē peius, aliud uero melius factū cuiusq;:
Nullus uero hominum ipse in omnibus sapiens.
Quisquis impensam seruat, pecunias captans,
Clarissimam uirtutem apud prudentes habet.
Si n. perspicere vitæ finem liceret, quantū tēpus quis
Cunctaretur finiens in domum Plutonis transire:
Par esset (eum), qui quidem plus temporis fatum expe-
Parcere magis huic, quam habebat, uitæ. (ctaret,
Iā uero nō licet, q; sane & mihi magnū luctū excitat:
Et mordeor mentem, & dupliciter animum habeo.
In triuio consisto: duæ sunt ante uiæ mihi:
Ambigo, harum utram ingrediar priorem.
An nihil expendens, teram uitam in miseria:

Μηδὲ λίην κήρυκος ἀν' οὖς ἔχε μακρὰ βοῶντος·
Οὐ γὰρ πατρῴας γῆς πέρι μαρνάμεθα.
Ἀλλ' αἰσχρὸν παρεόντα, καὶ ὠκυπόδων ἐπιβάντα
Ἵππων, μὴ πόλεμον δακρυόεντ' ἐσιδεῖν.
Οἴμοι ἀναλκίης, ἀπὸ μὲν κήρινθος ὄλωλε·
Ληλάντου δ' ἀγαθὸν κείρεται οἰνόπεδον.
Οἱ δ' ἀγαθοὶ φεύγουσι, πόλιν δὲ κακοὶ διέπουσιν·
Ὡς κυψελλίζον Ζεὺς ὀλέσῃ γένος,
Γνώμης δ' οὐδὲν ἄμεινον ἀνὴρ ἔχει ἔν γε ἑαυτῷ,
Οὐδ' ἀγνωμοσύνης Κύρν' ἀνιηρότερον.
Κύρνε μὴ ἀνδράσι πάντα καταθνητοῖς χαλεπαί-
Γινώσκων, ὡς νοῦν, οἷον ἕκαστος, ἔχει (νειν
Αὐτὸς ἐνὶ στήθεσι, καὶ ἔργματα· τῷ δὲ δικαίῳ,
Τῷ τ' ἀδίκῳ, μέγα κεν πῆμα βροτοῖσιν ἐπῆ.
Ἐστι τὸ μὲν χεῖρον, τόδ' ἄμεινον γ' ἔργον ἑκάστου·
Οὐδεὶς δ' ἀνθρώπων αὐτὸς ἅπαντα σοφός.
Ὅστις ἀνάλωσιν τηρεῖ, κατὰ χρήματα θηρῶν,
Κυδίστην ἀρετὴν τοῖς συνιεῖσιν ἔχει,
Εἰ μὲν γὰρ κατιδεῖν βιότου τέλος ἦν, ὁπόσον τις
Ἤμελλ' ἐκτελέσας εἰς ἀΐδαο περᾶν·
Εἰκὸς ἂν ἦ, ὃς μὲν πλείω χρόνον αἶσαν ἔμιμνε,
Φείδεσθαι μᾶλλον τοῦτον ὃν εἶχε, βίον.
Νῦν δ' οὐκ ἔστιν, ὃ δὴ καὶ ἐμοὶ μέγα πένθος ὄρωρε:
καὶ δάκνομαι ψυχήν, καὶ δίχα θυμὸν ἔχω.
Ἐν τριόδῳ δ' ἕστηκα, δύ' εἰσὶ δὲ πρόσθεν ὁδοί μοί·
Φροντίζω, τούτων ἥν τιν' ἴω προτέρην.
Ἢ μηδὲν δαπανῶν τρύχω βίον ἐν κακότητι·

An uiuam iucunde, opera faciens pauca.
Vidi quidem enim ego (virum) qui parceret, & nun-
Cibum liberum, diues existens, daret: (quã ventri
Verũ prius (q̃) ꝑfecisset, descẽdit domũ Plutonis intra,
Opes uero (is) hominũ, qui in (eas) incidit, accepit.
Adeò ut in intẽpestiua laboraret, & nõ daret, vt vellet
Noui vero aliũ, qui erat ventri obtemperans, (quis.
Facultates quidẽ dilapidauit: dicebat n. uiuo mentẽ ob
Mẽdicat vero (apud) amicos oẽs, ubi aliquẽ ui- (lectãs
Sic (ô) Democles, pro facultatib. optimũ õniũ (derit.
Sumtum facere, & curam habere. (pertieris:
Neq; enim cum laboraueris, alij laborem (tuum) im-
Neq; mendicans, seruitutem finieris.
Neq; si senectus venerit, opes omnes effluxerint:
Nam in hoc genere opes optimum (est) habere.
Si enim diues es, multi (sunt tibi) amici: si uero pauper
Pauci: non iam similiter ipse vir bonus (est), (es
Parcere quidem melius est: postquã nec mortuum lu-
Quisquam, si non uidet opes relictas. (get
Paucis hominum virtus & pulcritudo obuenit:
Beatus (est), qui hæc ambo sortitus est.
Omnes quidem (se) colunt simul, æquales, quiq; in eo-
Habitant loco, quiq; seniores (sunt). (dem
Non possum voce suaui canere, uel ut luscinia:
Etenim superiori nocte ad commessationem iui.
Neq; tibicinem causor: sed me sodalis
Deserit, sapientiæ non indigens.

Prope

Ἡ ζώω τερπνῶς ἔργα τελῶν ὀλίγα.
Εἶδον μὲν γὰρ ἔγωγ', ὃς ἐφείδετο, κοὔποτε γαστρὶ
Σῖτον ἐλευθέριον πλούσιος ὢν ἐδίδου.
Ἀλλὰ πρὶν ἐκτελέσαι, κατέβη δόμον ἄϊδος εἴσω,
Χρήματα δ' ἀνθρώπων οὑπιτυχὼν ἔλαβεν.
Ὥστ' ἐς ἄκαιρα πονεῖν, καὶ μὴ δόμεν ᾧ κ' ἐθέλοι τις.
Εἶδον δ' ἄλλον, ὃς ᾗ γαστρὶ χαριζόμενος,
Χρήματα μὲν διέτριψεν, ἔφη δ', ὑπάγω φρένα τέρ-
Πτωχεύει δὲ φίλους πάντας, ὅπου τιν' ἴδῃ. (ψας
Οὕτω Δημόκλεις, κατὰ χρήματ' ἄριστον ἁπάντων
Τὴν δαπάνην θέσθαι, καὶ μελέτην ἐχέμεν.
Οὔτε γὰρ ἂν προκαμὼν, ἄλλῳ κάματον μεταδοίης:
Οὔτ' ἂν πτωχεύων δουλοσύνην τελέοις.
Οὐδ' εἰ γῆρας ἵκοιο, τὰ χρήματα πάντ' ἀποδραίη:
Ἐν δὲ τοιῷδε γενεῇ χρήματ' ἄριστον ἔχειν.
Εἰ μὲν γὰρ πλουτεῖς, πολλοὶ φίλοι, ἢν δὲ πένηαι,
Παῦροι: κοὐκέθ' ὁμῶς αὐτὸς ἀνὴρ ἀγαθός.
Φείδεσθαι μὲν ἄμεινον, ἐπεὶ οὐδὲ θανόντ' ἀποκλαίει
Οὐδεὶς, ἢν μὴ ὁρᾷ χρήματα λειπόμενα.
Παύροις ἀνθρώπων ἀρετὴ καὶ κάλλος ὀπηδεῖ:
Ὄλβιος, ὃς τούτων ἀμφοτέρων ἔλαχεν.
Πάντες μὲν τιμῶσιν ὁμῶς ἴσοι, οἵ τε κατ' αὐτὸν
Οἰκοῦσιν χώρης, οἵ τε παλαιότεροι.
Οὐ δύναμαι φωνῇ λιγυρ' ἀδέμεν, ὥσπερ ἀηδών:
Καὶ γὰρ τὴν προτέραν νύκτ' ἐπὶ κῶμον ἔβην.
Οὐδὲ τὸν αὐλητὴν προφασίζομαι: ἀλλά μ' ἑταῖ-
Ἐκλείπει, σοφίης οὐκ ἐπιδευόμενος. (ρος

Prope tibicinem canam, illi constitutus
Dexter, immortales deos precans.
Eo ad amussim rectam uiam, neutram in partem
Inclinans: oportet enim me recta omnia cogitare.
Patriam ornabo claram ciuitatem, neq́; populo
Attendens, neq; iniquis uiris obediens.
Hinnulum ex ceruo leo ut uiribus confidens,
Pedibus comprehendens, sanguinem non bibi.
Muros autem altos conscendens ciuitatem nō diripui:
Iungensq́; equos currum non inscendi:
Agens uero non egi, & non finiui finiens:
Faciensq́; non feci, perfeciq́; non perficiens. (suis
Improbis uero benefacienti duo(sunt)mala: nam(se)
Priuabit multis(rebus) et gratia nulla (habebitur)
Si quo affectus à me beneficio magno, non gratiam ha-
Egens nostras iterum adeas domos. (bes:
Donec quidem ipse bibi ex fonte profundo,
Suauis mihi uidebatur, & pulcra (esse aqua)
Modo uero iam turbatus est: aqua uero commiscetur
Alio fonte bibam, aut fluuio. (limo:
Ne unquam laudes, prius(quam) noueris uirū clare,
Appetitum, & modum, & mores qualis sit.
Multi sane fucatos fallaces mores habentes
Occultant, induentes animum diurnum.
Horum uero indicat omnium tempus, mores cuiusq́;.
Etenim ego mentem longe iam extra perrexi,
Præueniq́; laudās, priusq̄ tuos per omnia cognoscerem
Mores

Ἐγγύθεν αὐλητῆρος ἀείσομαι, ὧδε καταστὰς
Δεξιὸς, ἀθανάτοις θεοῖσιν ἐπευχόμενος.
Εἶμι παρὰ στάθμην ὀρθὴν ὁδὸν, οὐδετέρωσε
Κλινόμενος, χρὴ γάρ μ' ἄρτια πάντα νοεῖν.
Πατρίδα κοσμήσω λιπαρὴν πόλιν, οὔτ' ἐπὶ δήμῳ
Τρέψας, οὔτ' ἀδίκοις ἀνδράσι πειθόμενος.
Νεβρὸν ὑπ' ἐξ ἐλάφοιο λέων ὡς ἀλκὶ πεποιθὼς,
Ποσσὶ καταμάρψας, αἵματος οὐκ ἔπιον.
Τειχέων δ' ὑψηλῶν ἐπιβὰς, πόλιν οὐκ ἀλάπαξα:
Ζευξάμενος δ' ἵππους ἅρματος οὐκ ἐπέβην:
Πρήξας δ' οὐκ ἔπρηξα, καὶ οὐκ ἐτέλεσσα τελέσσας:
Δρήσας δ' οὐκ ἔδρησ', ἤνυσα δ' οὐκ ἀνύσας.
Δειλοὺς δ' εὖ ἔρδοντι δύω κακὰ, τῶν τε γὰρ αὐτοῦ
Χηρώσει πολλῶν, καὶ χάρις οὐδεμία.
Εἴτι παθὼν ἀπ' ἐμεῦ ἀγαθὸν μέγα, μὴ χάριν οἶ-
χρήζων ἡμετέρους αὖθις ἵκοιο δόμους. (δας:
Ἔστε μὲν αὐτὸς ἔπινον ἀπὸ κρήνης μελανύδρου,
Ἡδύ τι μοι ἐδόκει καὶ καλὸν εἶμεν ὕδωρ.
Νῦν δ' ἤδη τεθόλωται, ὕδωρ δ' ἀναμίσγεται ὕδει:
Ἄλλης δὴ κρήνης πίομαι ἢ ποταμοῦ.
Μή ποτ' ἐπαινέσῃς, πρὶν ἂν εἰδῇς ἄνδρα σαφηνῶς,
Ὀργὴν καὶ ῥυθμὸν, καὶ τρόπον ὅστις ἂν ᾖ.
Πολλοί τοι κίβδηλον ἐπίκλοπον ἦθος ἔχοντες
Κρύπτουσ' ἐνθέμενοι θυμὸν ἐφημέριον.
Τούτων δ' ἐκφαίνει πάντων χρόνος ἦθος ἑκάστου,
Καὶ γὰρ ἐγὼ γνώμης πολλὸν ἄρ' ἐκτὸς ἔβην,
Ἔφθην δ' αἰνήσας πρίν σου κατὰ πάντα δαῆναι

Mores : nunc autem iam nauis uelut longe discedo.
Quæ vero virtus(est)bibentē, uini præmium reporta-
Sæpe sane vincit & malus uirum bonum. (re ?
Nullus hominum, quem postquā tandē terra texerit,
Inq́; Erebum descenderit, domumq́; Proserpinæ,
Oblectatur, neq; lyram, neq; tibiam audiens.
Neq; Bacchi dona tollens :
Hæc uidens, cordi bene persuadebo, ut leuia
Genua, & caput intremulus proferam.
Ne mihi vir sit lingua amicus, sed magis re ipsa
Manibusq́; properet, opibusq́; vtrunq;.
Neq; inter pocula uerbis meam mentem oblectet :
Sed faciens appareat, si quid possit, bonum.
Nos vero in conuiuia carum declinemus animum,
Vt prætere a oblectationis opera amabilia ferat.
Statim enim tanquam cogitatio, præterit splendida pu
Neq; equorum impetus est velocior. (bertas :
Quæ quidem virum ferunt tumultuosum in laborem
Impetuose, farrifero oblectatæ campo. (virorum
Bibe, quando bibant(alij)cū quidē animo cōtristatus
Nemo hominum noscat te grauatum. (fueris.
Interdum quidem patiens contristaberis, interdumq́;
Gaudere potes, aliasq́; alius vir. (faciens
Si ponas(ô) Academe amabilem hymnum canere,
Præmium autem in medio puer pulcrum florē habēs
Tibiq; sit & mihi de sapientia contendentibus,
Cognoueris, quanto asinis præstantiores (sint)muli.

Cum

Ἤθεα· νῦν δ' ἤδη, ναῦς ἄθ' ἑκὰς διέχω.
Τίς δ' ἀρετὴ πίνοντ' ἐπινίκιον ἆθλον ἑλέσθαι;
Πολλάκι τοι νικᾷ καὶ κακὸς ἄνδρ' ἀγαθόν.
Οὐδεὶς ἀνθρώπων, ὃν ἐπεί ποτε γαῖα καλύψῃ,
Εἴς τ' ἔρεβος καταβῇ, δῶμά τε περσεφόνης.
Τέρπεται, οὔτε λύρης, οὔτ' αὐλητῆρος ἀκούων,
Οὔτε διωνύσου δῶρ' ἐσαειράμενος·
Ταῦτ' ἐσορῶν, κραδίῃ εὖ πείσομαι, ὄφρα τ' ἐλαφρὰ
Γούνατα, καὶ κεφαλὴν ἀτρομέων προφέρω.
Μή μοι ἀνὴρ εἴη γλώσσῃ φίλος, ἀλλὰ καὶ ἔργῳ·
Χερσίν τε σπεύδοι, χρήμασί τ' ἀμφότερα.
Μηδὲ παρὰ κρητῆρσι λόγοισιν ἐμὴν φρένα τέρποι·
Ἀλλ' ἔρδων φαίνοιτ', εἴ τι δύναιτ' ἀγαθόν.
Ἡμεῖς δ' ἐν θαλίῃσι φίλον καταθώμεθα θυμόν.
Ὄφρ' ἔτι τερπωλῆς ἔργ' ἐρατεινὰ φέρῃ,
Αἶψα γὰρ, ὥστε νόημα, παρέρχεται ἀγλαὸς ἥβη·
Οὐδ' ἵππων ὁρμὴ γίγνεται ὠκυτέρη.
Αἵ τε περ ἄνδρα φέρουσι δορυσσόον ἐς πόνον ἀνδρῶν
Λάβρως, πυροφόρῳ τερπόμεναι πεδίῳ.
Πῖν' ὁπόταν πίνωσιν, ὅταν τοι θυμὸν ἀσηθῇς.
Μηδεὶς ἀνθρώπων γνῷ σε βαρυνόμενον.
Ἄλλοτέ τοι πάσχων ἀνιήσεαι, ἄλλοτε δ' ἔρδων
Χαιρήσειν δύνασαι, ἄλλοτε τ' ἄλλος ἀνήρ.
Εἰ θείης ἀκάδημε ἐφήμερον ὕμνον ἀείδειν,
Ἆθλον δ' ἐν μέσσῳ παῖς καλὸν ἄνθος ἔχων
Σοί τ' εἴη καὶ ἐμοὶ, σοφίης πέρι δηρισάντοιν,
Γνοίης χ' ὅσσον ὄνων κρέσσονες ἡμίονοι.

Cum uero sol quidem, in æthere solidungulos equos
Iam admonuerit, medium diem habens.
Cœnamq; terminauerimus, quomodo quem animus iu-
Varijs bonis ventri satisfacientes. (bet,
Gutturnium statim foras ferat, coronas uero intro
Formosa teneris manibus Lacæna puella:
Virtus vero præmium inter homines optimum,
Pulcerrimumq; reportatu est uiro sapienti.
Commune uero bonum hoc ciuitatiq; omniq; populo,
Quisquis uir transgressus inter principia est.
Cōmuniter aūt hominib. præcepta dabo, ut quis puberta
Clarū florē habēs, & mentib. bona cogitet, (tis
Suis possessionibus bene affici: non enim repubescere
Bis datur à dijs: neq; fuga mortis
Mortalibus hominibus: grauis autem senectus, coar-
Perniciosa, caputq; apprehendit summum. (guit
Quàm beatus, fortunatusq;, et felix (est), quisquis ex-
Laborū, in Plutonis domū nigrā descendit, (pers
Prius (q̄) inimicos formidare, et superare necesse (est),
Inuestigareq; amicos, quamnam habent mentem.
Statim mihi per quidem corpus fluit immensus sudor,
Consternor uero intuens florem iuuentutis.
Iucundus simul & pulcer diutius debebat esse:
Verum breuis est, uelut somnium
Adolescentia preciosa: sed perniciosa, & deformis
Confestim super caput senectus pendet.
Nunquam inimicis sub iugum ceruicem ponam

Graue

Ἦμος δ' ἠέλιος μὲν ἐν αἰθέρι μώνυχας ἵππους
Ἄρτι παραγγέλλοι, μέσσατον ἦμαρ ἔχων.
Δείπνου δὴ λήγοιμεν, ὅπου τινὰ θυμὸς ἀνώγει,
Παντοίων ἀγαθῶν γαστρὶ χαριζόμενοι.
Χέρνιβα δ' αἶψα θύραζε φέροι, στεφανώματα δ' (ἔσω
Εὐειδὴς ῥαδιναῖς χερσὶ λάκαινα κόρη.
Ἡ δ' ἀρετὴ τό δ' ἄεθλον ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστον,
Κάλλιστόν τε φέρειν, γίγνεται ἀνδρὶ σοφῷ.
Ξυνὸν δ' ἐσθλὸν τοῦτο πόληΐ τε, παντί τε δήμῳ.
Ὅστις ἀνὴρ διαβὰς ἐν προμάχοισιν ἔνι.
Ξυνὸν δ' ἀνθρώποις ὑποθήσομαι, ὄφρα τις ἥβης
Ἀγλαὸν ἄνθος ἔχων, καὶ φρεσὶν ἐσθλὰ νοῇ
Τῶν αὐτοῦ κτεάνων εὖ πασχέμεν, οὐ γὰρ ἀνηβᾶν
Δὶς πέλεται πρὸς θεῶν, οὐδὲ λύσις θανάτου
Θνητοῖς ἀνθρώποισι: κακὸν δ' ἔπι γῆρας ἐλέγχει
Οὐλόμενον, κεφαλῆς δ' ἅπτεται ἀκροτάτης.
Ὡς μάκαρ, εὐδαίμων τέ καὶ ὄλβιος, ὅστις ἄπειρος
Ἄθλων, εἰς ἅδου δῶμα μέλαν κατέβη,
Πρίν τ' ἐχθροὺς πτῆξαι, καὶ ὑπερβῆναί περ ἀνάγκη,
Ἐξετάσαι τε φίλους, ὅντιν' ἔχουσι νόον.
Αὐτίκα μοί κατὰ μὲν χροιὴν ῥέει ἄσπετος ἱδρώς.
Πτοιοῦμαι δ' ἐσορῶν ἄνθος ὁμηλικίης.
Τερπνὸν ὁμῶς καὶ καλὸν ἐπὶ πλέον ὤφελεν εἶναι:
Ἀλλ' ὀλιγοχρόνιον γίγνεται ὥσπερ ὄναρ
Ἥβη τιμήεσσα, τόδ' οὐλόμενον καὶ ἄμορφον
Αὐτίχ' ὑπὲρ κεφαλῆς γῆρας ὑπερκρέμαται.
Οὔποτε τοῖς ἐχθροῖσιν ὑπὸ ζυγὸν αὐχένα θήσω

Δύσλοφον

Graue, neq; si mihi Tmolus instet capiti.
Improbis sane malitia uaniores luctus sunt:
Proborum vero semper actiones rectiores.
Facilisq; actio inter homines, malitiæ:
Boni autem difficilis Cyrne est conatus.
Confide (ô) anime malis, simul grauissima passus,
Improborum sane cor est asperius.
Neq; tu infectas ob res dolorem augens
Oderis, neq; tristeris, neq; amicos molestia affice.
Neq; inimicos exhilara. Deorum enim fatata dona
Non potest facile mortalis vir effugere:
Neq; nigræ descendens in fundum paludis,
Neq; quando ipsum habuerit Tartarus tenebrosus.
Virum sane est bonum difficilimum fallere,
Vt in mea mente Cyrne olim iudicatum est.
Iucunda quidem & prius, verum multo melius nunc:
Quare improbis nulla est gratia.
Amentes homines & stulti, qui quidem uinum
Non bibunt astro & cane regnante.
Age, cum tibicine lugente ridentes
Bibamus, illius doloribus oblectantes (nos)
Dormiamus: custodia vero vrbis custodibus curæ erit.
Heu littus amabilis patriæ nostræ.
Profecto si quis illorum & occultus dormit,
Nostram reprehensionem accipiet moleste.
Nunc vero bibentes oblectemur, pulcra dicentes:
Quæ vero post erunt, hæc dijs curæ sint.

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-189959-p0082-0

Δύσλοφον, οὐδ' εἴ μοι τμῶλος ἔπεστι κάρη.
Δειλοῖς τοι κακότητι ματαιότεροι γόοι εἰσί.
Τῶν δ' ἀγαθῶν αἰεὶ πρήξιες ἰθύτεραι.
Ῥηΐδιη τε πρῆξις ἐν ἀνθρώποις κακότητος,
Τοῦ δ' ἀγαθοῦ χαλεπὴ Κύρνε πέλει παλάμη.
Τόλμα θυμὲ κακοῖσιν ὁμῶς ἄτλητα πεπονθώς,
Δειλῶν τοι κραδίη γίγνεται ὀξυτέρη.
Μὴ δὲ σύγ' ἀπρήκτοισιν ἐπ' ἔργμασιν ἄλγος ἀέξων
Ἔχθει, μήδ' ἄχθου, μηδὲ φίλους ἀνία.
Μήδ' ἐχθροὺς εὔφραινε. θεῶν δ' εἱμαρμένα δῶρα
Οὐκ ἂν ῥηϊδίως θνητὸς ἀνὴρ προφύγοι.
Οὔτ' ἂν πορφυρέης καταδὺς ἐς πυθμένα λίμνης,
Οὔθ' ὅταν αὐτὸν ἔχῃ τάρταρος ἠερόεις.
Ἄνδρά τοι ἐστ' ἀγαθὸν χαλεπώτατον ἐξαπατῆσαι,
Ὡς ἐν ἐμῇ γνώμῃ Κύρνε πάλαι κέκριται.
Ἡδέα μὲν καὶ πρόσθεν, ἀτὰρ πολὺ λώϊον ἤδη,
Οὕνεκα τοῖς δειλοῖς οὐδεμί' ἐστὶ χάρις.
Ἄφρονες ἄνθρωποι καὶ νήπιοι, οἵ τινες οἶνον
Μὴ πίνουσ' ἄστρου καὶ κυνὸς ἀρχομένου.
Δεῦρο σὺν αὐλητῆρι παρακλαίοντι γελῶντες
Πίνωμεν, κείνου κήδεσι τερπόμενοι.
Εὕδωμεν, φυλακὴ δὲ πόλεως φυλάκεσσι μελήσει.
ἀστυφελῆς ἐρατῆς πατρίδος ἡμετέρης.
Ναὶ μὰ Δί' εἴ τις τῶν δὲ καὶ ἐγκεκαλυμμένος εὕδει.
Ἡμέτερον μῶμον δέξεται ἀργαλέως.
Νῦν μὲν πίνοντες τερπώμεθα, καλὰ λέγοντες,
Ἅσσα δ' ἔπειτ' ἔσται, ταῦτα θεοῖσι μέλει.

Tibi vero ueluti puero caro præcepta dabo ipse
Bona: tu vero animo & mentibus hæc immitte.
Nunquam festinans facias malum, sed profunda
Tua mente consulta, tuo bonoq; animo (lectusq;
(Eorũ)enim, (qui)pugnant, pugnat animusq; intel-
Consilium vero in bonam & mentem probam ducit.
Sed orationem quidẽ hanc omittemus. Cæterũ mihi tu
Cane, & Musarum recordabimur, ambo.
Ipsæ enim hæc dederunt habere grata dona
Tibi, & mihi quidem, & uicinis.
Honorat enim Apollo affectum: à longe inspicienti
Cognoscere difficile etiam (ei), qui est sapiens.
Alij quidem etiam uitium tectum habent
Opibus, alij uero uirtutem perniciosa paupertate.
In adolescentia uero iuxta quidẽ æqualem melius (est)
Desiderabilium operum amorem satiantẽ. (dormire
Estq; commessantem cum tibicine canere:
His nihil sane aliud est delectabilius
Viris siue fœminis, quid mihi opes & pudor?
Oblectatio uincit omnia cum lætitia.
Dementes homines & stulti (sunt) qui mortuos
Lugent, non autem adolescentiæ florem pereuntem.
Oblectare mihi care anime, mox aliqui alij erunt
Viri: ego uero mortuus terra nigra ero.
Cyrne, amicos ad omnes conuerte uarios mores,
Commiscens animum, qualis quisq; natus est.
Nunc quidẽ hunc sequere, aliâs uero alius sis animo:

Melior

Σοὶ δ' οἷά τε παιδὶ φίλῳ ὑποθήσομαι αὐτὸς
  Εσθλά· σὺ δ' ἐν θυμῷ καὶ φρεσὶ ταῦτα βάλε.
Μήποτ' ἐπειγόμενος πρήξῃς κακὸν, ἀλλὰ βαθείῃ
  Σῇ φρενὶ βούλευσαι, σῷ ἀγαθῷ τε νόῳ.
Τῶν γὰρ μαρναμένων μάχεται θυμός τε, νόος τε,
  Βουλὴ δ' εἰς ἀγαθὸν καὶ νόον ἐσθλὸν ἄγει.
Αλλὰ λόγον μὲν τοῦτον ἐάσομεν. αὐτὰρ ἐμοὶ σὺ
  Αὔλει, καὶ Μουσῶν μνησόμεθ' ἀμφότεροι.
Αὗται γὰρ τάδ' ἔδωκαν ἔχειν κεχαρισμένα δῶρα
  Σοὶ, καὶ ἐμοὶ μέλω, καὶ ἀμφιπερικτίοσι.
Τιμᾷ γὰρ ἀπόλλων ὀργὴν, ἀπάτερθεν ὁρῶντι
  Γιγνώσκειν χαλεπὸν καίπερ ἐόντι σοφῷ.
Οἱ μὲν γὰρ κακότητα καταχρύψαντες ἔχουσι
  Πλούτῳ, τοὶ δ' ἀρετὴν οὐλομένῃ πενίῃ:
Ἐν δ' ἥβῃ πάρα μὲν ξυνομήλικι κάλλιον εὕδειν
  Ἱμερτῶν ἔργων ἐξ ἔρον ἱέμενον.
Ἐστὶ δὲ κωμάζοντα μετ' αὐλητῆρος ἀείδειν:
  Τούτων οὐδέν τοι ἄλλ' ἐπιτερπνότερον.
Ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξὶ, τί μοι πλοῦτός τε καὶ αἰδώς:
  Τερπωλὴ νικᾷ πάντα σὺν εὐφροσύνῃ.
Αφρονες ἄνθρωποι καὶ νήπιοι, οἵτε θανόντας
  Κλαίουσ', οὐδ' ἥβης ἄνθος ἀπολλύμενον.
Τέρπεό μοι φίλε θυμὲ, τάχ' ἄν τινες ἄλλοι ἔσοιντο
  Ανδρες, ἐγὼ δὲ θανὼν γαῖα μέλαιν' ἔσομαι.
Κύρνε φίλους πρὸς πάντας ἐπίστρεφε ποικίλον ἦθος,
  Συμμίσγων ὀργὴν, οἷος ἕκαστος ἔφυ.
Νῦν μὲν τῷδ' ἐφέπου, ποτὲ δ' ἀλλοῖος πέλευ ὀργὴν

Melior res sane sapientia (est), quã uel magna potẽ-
Rei non factæ difficilimum est finem (tia,
Cognoscere, quomodo sit hanc Deus perfecturus.
Caligo enim extensa est: ante (id, quod) futurum est
Non intelligibiles (sunt) humanæ fines infirmitatis.
Neminem inimicorum vituperabo, bonum existentẽ:
Neq; quidem laudabo, (si) malus sit, amicum.
Sic oportet bonum conuertentem cogitationem
Firmam semper habere in finem uiro amico.
Populum vero rogat multa ferre grauis: non enim no-
Hoc facere, quod tibi non gratum sit. (uit
(O) Castor & Pollux, qui in Lacedæmone diuina
Habitatis Eurota pulcrifluo fluuio.
Si vnquam consulam amico malum, ipse habeam:
Si uero aliquod ille mihi, bis tantum ipse habeat.
Moleste mihi animus habet circa tuam amicitiam:
Neq; enim odisse, neq; amare possum.
Cognoscens molestũ quidẽ (esse) quãdo amicus uiro fue-
Odisse: molestumq; non uolentem amare. (rit,
Considera sane nũc aliũ: mihi quidẽ nulla necessitas est
Hoc facere, mihi superiorum (ô) gratia ponere.
Iam & alis extollor, ut uolucris
Ex stagno magno, uirum malum profugiens.
Guttur effringens, tu uero à mea amicitia peccans
Postea nostram cognosces prudentiam.
Quisquis tibi consuluerit de me, & te iusserit
Abire, relinquentem nostram amicitiam.

Κρεῖσσόν τοι σοφίη, καὶ μεγάλης ἀρετῆς,
Πρήγματος ἀπρήκτου χαλεπώτατόν ἐστι τελευτὴν
Γνῶναι, ὅπως μέλλει τοῦτο θεὸς τελέσαι.
Ὀρφνὴ γὰρ τέταται, πρὸ δὲ τοῦ μέλλοντος ἔσεσθαι
Οὐ ξυνετὰ θνητῆς πείρατ' ἀμηχανίης.
Οὐδένα τῶν ἐχθρῶν μωμήσομαι ἐσθλὸν ἐόντα;
Οὐδὲ μὲν αἰνήσω δειλὸν ἐόντα φίλον.
Οὕτω χρὴ τόν γ' ἐσθλὸν ἐπιστρέψαντα νόημα,
Ἔμπεδον αἰὲν ἔχειν ἐς τέλος ἀνδρὶ φίλῳ,
Δῆμον δ' ἀξιοῖ πολλὰ φέρειν βαρὺς, οὐ γὰρ ἔπιστῃ
Τοῦθ' ἔρδειν, ὃ ἴσοι μὴ καταθύμιον ᾖ.
Κάστορ καὶ Πολύδευκες, οἳ ἐν Λακεδαίμονι δίῃ
Ναίετε Εὐρώτα καλλιρόῳ ποταμῷ.
Εἴ ποτε βουλεύσαιμι φίλῳ κακὸν, αὐτὸς ἔχοιμι;
Εἰ δέ τι κεῖνος ἐμοὶ, δὶς τόσον αὐτὸς ἔχοι.
Ἀργαλέως μοι θυμὸς ἔχει περὶ σῆς φιλότητος:
Οὔτε γὰρ ἐχθαίρειν, οὔτε φιλεῖν δύναμαι.
Γιγνώσκων χαλεπὸν μὲν, ὅταν φίλος ἀνδρὶ γένηται.
Ἐχθαίρειν, χαλεπὸν δ' οὐκ ἐθέλοντα φιλεῖν.
Σκέπτεο δὴ νῦν ἄλλον, ἐμοί γε μὲν οὔτις ἀνάγκη
Τοῦθ' ἔρδειν, τῶν μοι πρόσθε χάριν τίθεσο.
Ἤδη καὶ πτερύγεσσιν ἐπαίρομαι, ὥστε πετεινὸν
Ἐκ λίμνης μεγάλης, ἄνδρα κακὸν προφυγών.
Βρόγχον ἀπορρήξας, σὺ δ' ἐμῆς φιλότητος ἁμαρ-
Ὕστερον ἡμετέρην γνώσῃ ἐπιφροσύνην. (τὼν
Ὅστις σοι βούλευσεν ἐμεῦ πέρι, καί σ' ἐκέλευσεν
Οἴχεσθαι προλιπόνθ' ἡμετέρην φιλίην.

Iniuria & Magnetas perdidit, & Colophonem,
Et Smyrnam: omnino Cyrne & nos perdet.
Ad indicem uero ueniens, attritusq; plumbo,
Aurum excoctum existens bonus totus eris.
Heu me miserum, etenim ludibrium quidem inimicis,
Amicis uero labor, infelicia passus fui.
Cyrne qui prius boni(erãt), nũc cõtra mali(sunt) mali
Nũc boni: quis posset hæc sustinere? intuẽs(aũt prius
Bonos quidem contemtiores esse, peiores uero sortitos
Honorem? uxorem ducit autem ex malo bonus uir,
Se inuicem uero fallentes, se mutuo derident,
Neq; bonorum memoriam habentes, neq; malorum.
Opes habẽs paupertatẽ mihi obiecisti, sed aliqua tamẽ
Sunt, alia comparabo dijs vota faciens (mihi
(O) Plute deorum pulcerrime, & desiderabilissime
Cum te, & malus si sim, fio bonus uir. (omnium
Adolescentiæ modũ habeã: amet uero me Phœbus A-
Latonius, & Iupiter immortalium rex. (pollo
Vt uitam uiuam mala extra omnia,
Adolescentia & diuitijs animum exhilarans,
Ne me malorũ cõmonefaciatis, tuli sane qualia Vlysses
Qui Ditis magnam domum uenit egressus:
Qui sane & procos interemit immiti ferro
Penelopes studiosus, puellaris uxoris:
Quæ quidẽ diu expectauit carũ apud filium manens,
Donecq; terram ingressus est, formidandosq; secessus.
Si bibero, paupertatem animi corruptricem non curo:

Neque

Ὕβρις καὶ Μάγνητας ἀπώλεσε, καὶ Κολοφῶνα,
καὶ Σμύρνην, πάντως Κύρνε καὶ ὔμμας ὀλεῖ.
Εἰς βάσανον δ' ἐλθὼν, παρατριβόμενός τε μολύβ-
Χρυσὸς ἄπεφθος ἐὼν, καλὸς ἅπας ἂν ἔσῃ. (δῳ,
Οἴμοι ἐγὼ δειλὸς, καὶ δὴ κατάχαρμα μὲν ἐχθροῖς.
Τοῖς δὲ φίλοισι πόνος, δειλὰ παθὼν, γενόμην.
Κύρν' οἱ πρόσθ' ἀγαθοὶ, νῦν αὖ κακοὶ, οἱ δὲ κακοὶ πρὶν
Νῦν ἀγαθοί· τίς κεν ταῦτ' ἀνέχοιτ'; ἐσορῶν
Τοὺς ἀγαθοὺς μὲν ἀτιμοτέρους, κακοὺς δὲ λαχόντας
Τιμῆς; μνηστεύει δ' ἐκ κακοῦ ἐσθλὸς ἀνὴρ,
Ἀλλήλους δ' ἀπατῶντες, ἐπ' ἀλλήλοισι γελῶσιν,
Οὔτ' ἀγαθῶν μνήμην εἰδότες, οὔτε κακῶν.
Χρήματ' ἔχων πενίην μ' ὠνείδισας, ἀλλὰ τὰ μέν μοι
Ἐστὶ, τὰ δ' ἐργάσομαι θεοῖσιν ἐπευξάμενος.
Πλοῦτε θεῶν κάλλιστε, καὶ ἱμεροέστατε πάντων,
Σὺν σοὶ, καὶ κακὸς ὢν, γίγνομαι ἐσθλὸς ἀνήρ.
Ἥβης μέτρον ἔχοιμι, φιλοῖ δέ με Φοῖβος Ἀπόλλων
Λητοΐδης, καὶ Ζεὺς ἀθανάτων βασιλεὺς,
Ὄφρα βίον ζώοιμι κακῶν ἐκτοσθεν ἁπάντων,
Ἥβῃ καὶ πλούτῳ θυμὸν ἰαινόμενος.
Μή με κακῶν μέμνησθε, πέπονθά τοι οἷα τ' Ὀδυσσεὺς
Ὅστ' Ἀΐδου μέγα δῶμ' ἤλυθεν ἐξαναδύς·
Ὃς δὴ καὶ μνηστῆρας ἀνείλετο νηλέϊ χαλκῷ
Πηνελόπης ἔμφρων, κουριδίης ἀλόχου.
Ἡ μὲν δήθ' ὑπέμεινε, φίλῳ πρὸς παιδὶ μένουσα,
Ὄφρα τε γῆς ἐπέβη, δειλαλέους τε μυχούς.
Εἰ πίομαι, πενίης θυμοφθόρου οὐ μελεδαίνω·

Neque viros inimicos, qui mihi dicunt male:
Sed adoleſcentiā amabilē lamentor, quæ me relinquit:
Lugeo autem moleſtam ſenectutem inſtantem.
Cyrne præſentibus amicis mali ſedemus principium:
Quæramus autem hulceri remedia naſcenti.
Spes apud homines ſola Dea bona eſt:
Alij uero cœlum relinquentes iuerunt.
Abijt quidem Fides magna dea, abijtq́ue uirorum
Tēperantia, Charitesq́ue (ô) amice terrā reliquerunt.
Iuramēta vero nō amplius fidelia inter homines (ſunt)
Neque Deos ullus ueneratur immortales. (iuſta,
Piorum vero uirorum genus perijt, neque iura
Non amplius cognoſcunt, neque quidem pietatem:
Sed dum quis uiuat, & uideat lumen ſolis,
Pius exiſtens circa Deos, ſpem expectet:
Precetur uero Deos & ſplendidas coxas adolens,
Speiq́ue primæ & ultimæ ſacrificet.
Conſideretq́ue iniuſtorum uirorum obliquum ſermonem
Qui Deos immortales nihil reuerentes, (ſemper
Semper alienis opibus intendunt cogitationem,
Turpia malis operibus ſigna ponentes.
Nunquam præſentem relinquens amicum, aliū quære
Miſerorum hominum uerbis perſuaſus:
Liceat mihi diuiti malis ſine curis
Viuere innoxiè, nullum habenti malum.
Neq́ue amo diues eſſe, neque opto, ſed mihi liceat
Viuere ex modicis, nullum habenti malum.

Opes

Οὐδ' ἀνδρῶν ἐχθρῶν, οἵ με λέγουσι κακῶς:
Ἀλλ' ἥβην ἐρατὴν ὀλοφύρομαι, ἥ μ' ἐπιλείπει:
Κλαίω δ' ἀργαλέον γῆρας ἐπερχόμενον.
Κύρνε παροῦσι φίλοισι κακοῦ καταπαύσομεν ἀρχήν:
Ζητῶμεν δ' ἕλκει φάρμακα φυομένῳ.
Ἐλπὶς ἐν ἀνθρώποισι μόνη θεὸς ἐσθλὴ ἔνεστιν:
Ἄλλοι δ' οὔλυμπον ἐκ προλιπόντες ἔβαν.
ᾤχετο μὲν Πίστις μεγάλη θεὸς, ᾤχετο δ' ἀνδρῶν
Σωφροσύνη, Χάριτές τ', ὦ φίλε, γῆν ἔλιπον.
Ὅρκοι δ' οὐκ ἔτι πιστοὶ ἐν ἀνθρώποισι δίκαιοι,
Οὐ δὲ θεοὺς οὐδεὶς ἅζεται ἀθανάτους.
Εὐσεβέων δ' ἀνδρῶν γένος ἔφθιτο, οὐδὲ θέμιστας
Οὐκ ἔτι γιγνώσκουσ', οὐδὲ μὲν εὐσεβίας:
Ἀλλ' ὄφρα τις ζώῃ, καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο,
Εὐσεβέων περὶ θεοὺς ἐλπίδα προσμενέτω:
Εὐχέσθω δὲ θεοῖσι, καὶ ἀγλαὰ μηρία καίων,
Ἐλπίδι τε πρώτῃ καὶ πυμάτῃ θυέτω.
Φραζέσθω δ' ἀδίκων ἀνδρῶν σκολιὸν λόγον αἰεὶ,
Οἳ θεῶν ἀθανάτων μηδὲν ὀπιζόμενοι,
Αἰὲν ἐπ' ἀλλοτρίοις κτεάνοις ἐπέχουσι νόημα,
Αἰσχρὰ κακοῖς ἔργοις σύμβολα θηκάμενοι.
Μήποτε τὸν παρεόντα μεθεὶς φίλον, ἄλλον ἐρεύνα
Δειλῶν ἀνθρώπων ῥήμασι πειθόμενος:
Εἴη μοι πλουτοῦντι κακῶν ἀπάτερθε μεριμνῶν
Ζώειν ἀβλαβέως, μηδὲν ἔχοντι κακόν.
Οὔτ' ἔραμαι πλουτεῖν, οὔτ' εὔχομαι, ἀλλά μοι εἴη
Ζῆν ἀπὸ τῶν ὀλίγων, μηδὲν ἔχοντι κακόν.

Opes & ſapientia mortalibus inexpugnabilis (res eſt)
Neq; enim poteris opibus animũ ſaturare: (ſemper,
Sic uero ſapientiam ſapientiſſimus non refugit,
Sed amat, animum uero non poteſt explere.
Nullum theſaurum recondere filijs melius (eſt):
Petentibus uero bonis uiris Cyrne da. (bonus quidem
Nemo enim ex omni (parte) eſt omnino beatus: ſed
Patienter fert habens malum, non manifeſtum tamẽ,
Improbus uero neq; bonis ſcit, neq; malis,
Animum ſimul temperare, immortalium uero dona
Varia mortalibus accidunt: ſed pati
Oportet dona immortalium, qualia dant habere.
Oculi, & lingua, & aures, & mens uirorum
In medio pectorum imprudentibus ſunt.
Bonis adhære, malos uero nunquam ſequere:
Quando uiæ perficias finesq; negotiationis.
Bonorum bona quidem reſponſio, bonaq; opera:
Malorum uero uenti miſera ferunt uerba.
Ex malo conſortio mala fiunt: bene uero & tu
Cognoſces, quando magnos acceſſeris immortales.
Mentem Cyrne dij mortalibus dant bonam:
Hominis mens fines vniuerſi habet. (rior
O beatus, quisquis nobis habet mentẽ, qua multa ſupe-
Inſolentia pernicioſa, moleſtaq; ſatietate (ſit).
Eſt malum uero mortalibus ſatietas, illis nil peius:
Omnis enim ex his Cyrne eſt malitia.
Vtinam ſis operum turpium impaſſibilis, & expers
Cyrne,

Πλοῦτος καὶ σοφίη θνητοῖς ἀμαχώτατον αἰεί,
Οὔτε γὰρ ἂν πλούτου θυμὸν ὑπερκορέσαις:
Ὡς δ' αὔτως σοφίην ὁ σοφώτατος οὐκ ἀποφεύγει,
Ἀλλ' ἔραται, θυμὸν δ' οὐ δύναται τελέσαι.
Οὐδένα θησαυρὸν καταθήσειν παισὶν ἄμεινον:
Αἰτοῦσι δ' ἀγαθοῖς ἀνδράσι Κύρνε δίδου.
Οὐδεὶς γὰρ πάντ' ἐστὶ πανόλβιος, ἀλλ' ὁ μὲν ἐσθλὸς
Τολμᾷ ἔχων τὸ κακὸν, οὐκ ἐπίδηλον ὅμως.
Δειλὸς δ' οὔτ' ἀγαθοῖσιν ἐπίσταται, οὔτε κακοῖσι,
Θυμὸν ὁμῶς μίσγειν, ἀθανάτων δὲ δόσεις
Παντοῖαι θνητοῖσιν ἐπέρχοντ': ἀλλ' ἐπιτολμᾶν
Χρὴ δῶρ' ἀθανάτων, οἷα διδοῦσιν ἔχειν.
Ὀφθαλμοὶ, καὶ γλῶσσα, καὶ οὔατα, καὶ νόος ἀνδρῶν
Ἐν μέσσῳ στηθῶν ἐν συνετοῖς φύεται.
Τοῖς ἀγαθοῖς σύμμισγε, κακοῖσι δὲ μή ποθ' ὁμάρτει
Εὖτ' ἂν ὁδοῦ τελέῃς, τέρματα τ' ἐμπορίης.
Τῶν ἀγαθῶν ἐσθλὴ μὲν ἀπόκρισις, ἐσθλὰ δὲ ἔργα:
Τῶν δὲ κακῶν ἄνεμοι δειλὰ φέρουσιν ἔπη.
Ἐκ κακεταιρείης κακὰ γίγνεται: εὖ δὲ καὶ αὐτὸς
Γνώσῃ, ἐπεὶ μεγάλους ἤλυθες ἀθανάτους,
Γνώμην Κύρνε θεοὶ θνητοῖσι διδοῦσιν ἀρίστην:
Ἀνθρώπου γνώμη πείρατα παντὸς ἔχει.
Ὦ μάκαρ, ὅς τις δ' ἡμῖν ἔχει φρεσὶν, ἦ πολὺ κρείσσων
Ὕβριος οὐλομένης, λευγαλέου τε κόρου.
Ἐστὶ κακὸν δὲ βροτοῖσι κόρος, τῶν οὔτι κάκιον:
Πᾶσα γὰρ ἐκ τούτων Κύρνε πέλει κακότης.
Εἴθ' εἴης ἔργων αἰσχρῶν ἀπαθὴς, καὶ ἀεργὸς

Κύρνε

Cyrne, maximam experientiam haberes uirtutis.
Cyrne Deos reuerere, & time: hoc enim uirum
Cohibet neq; facere, neque dicere impia.
Plebiuorum autem tyrannum quomodo uis deturbare,
Non indignatio à dijs est ulla.
Mens bona, & lingua, hæc in paucis sunt
Viris, qui horum vtriusq;(sint) dispensatores.
Nullus pecuniam dans mortem fugerit, neq; grauem
Aduersitatem, nisi fatum ad finem projciat:
Neq; poterit stultitiam, quando sane Deus dolores
Mortalis uir donis uolens fugere. (mittit,
Non amo solio regio sedere
Mortuus, sed mihi uiuenti contingat bonum.
Tribuli tapetibus simile stratum mortuo:
Lignum autem durum est, aut molle.
Neq; Deos peierando iura: non enim tolerabile (est)
Immortales celare rem debitam.
Auis uocem (ô) Polypæda, clare clamantis
Audiui, quæ mortalibus nuncia uenit arationis
Tempestiuæ, & mihi cor percussit nigrum.
Quod mihi florentes alij habent agros:
Neque mihi muli caudam trahunt aratri,
Alterius promissæ caussa nauigationis.
Non eo, neq; à me uocabitur, neque ad tumulum
Ploratus super terram it tyrannus uir.
Neque ille me mortuo neque doleat,
Neque ex palpebris calidas miserit lacrymas.

Neq;

Κύρνε, μεγίστην κεν πεῖραν ἔχοις ἀρετῆς.
Κύρνε, θεοὺς αἰδοῦ, καὶ δείδιθι, τοῦτο γὰρ ἄνδρα,
Εἴργει μήθ᾽ ἔρδειν, μήτε λέγειν ἀσεβῆ,
Δημοφάγον δὲ τύραννον, ὅπως ἐθέλεις, κατακλῖναι,
Οὐ νέμεσις πρὸς θεῶν γίγνεται οὐδεμία.
Νοῦς ἀγαθὸς, καὶ γλῶσσα, τάδ᾽ ἐν παύροισι πέφυ-
Ἀνδράσιν, οἳ τούτων ἀμφοτέρων ταμίαι. (κεν
Οὔτις ἄποινα διδοὺς θάνατον φύγοι, οὐδὲ βαρεῖαν
Δυστυχίαν, εἰ μὴ μοῖρ᾽ ἔπι τέρμα βάλοι:
Οὐδ᾽ ἂν δυσφροσύνας, ὅτε δὴ θεὸς ἄλγεα πέμπει,
Θνητὸς ἀνὴρ δώροις βουλόμενος προφυγεῖν.
Οὐκ ἔραμαι κλισμῷ βασιληΐῳ ἐγκατακεῖσθαι
Τεθνεὼς, ἀλλά τι μοι ζῶντι γένοιτ᾽ ἀγαθόν.
Ἀσπάλαθοι τάπησιν ὁμοῖον στρῶμα θανόντι:
Τὸ ξύλον ἢ σκληρὸν γίγνεται, ἢ μαλακόν.
Μήτε θεοὺς ἐπίορκον ἐπόμνυθι. οὐ γὰρ ἀνεκτὸν
Ἀθανάτους κρύψαι χρεῖος ὀφειλόμενον.
Ὄρνιθος φωνὴν Πολυπαΐδη ὀξὺ βοώσης
Ἤκουσ᾽, ἥτε βροτοῖς ἄγγελος ἦλθ᾽ ἀρότρου
Ὡραίου, καί μοι κραδίην ἐπάταξε μέλαιναν,
Ὅττι μοι εὐανθεῖς ἄλλοι ἔχουσιν ἀγρούς,
Οὐδέ μοι ἡμίονοι κυφὸν ἕλκουσιν ἀρότρου,
Τῆς ἄλλης μνηστῆς εἵνεκα ναυτιλίης.
Οὐκ εἶμ᾽, οὐδ᾽ ὑπ᾽ ἐμοῦ κικλήσεται, οὐδ᾽ ἔπι τύμβῳ
Οἰμωχθεὶς, ἔπι γῆν εἶσι τύραννος ἀνήρ.
Οὐδ᾽ ἂν ἐκεῖνος ἐμοῦ τεθνειότος οὔτ᾽ ἀνιῷτο,
Οὔτε κατὰ βλεφάρων θερμὰ βάλοι δάκρυα.

Οὔτε

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-189959-p0095-6

Neq; te commessari ueto, neque prouoco:
Molestus enim existens & amicus, quando abfueris.
Illustris quidem genere sum: urbem aūt fortem Thebē
Habito, patria terra exulans,
Ne me simpliciter ludens, caros sopito parentes
(O) Argyri: tibi enim seruilis dies instat. (ex terra
Nobis uero alia qdē sunt (ô) mulier mala multa, postq̄
Fugimus: molestam uero non propter seruitutem:
Neq; nos uendunt, ciuitas autem quidem est & nobis
Pulcra, Lethæo inclinata campo.
Ne unquam iuxta lugentes (nos) sedentes rideamus,
Ipsorum bonis Cyrne lætantes.
Inimicum quidem difficile (est) & maleuolū decipere
Cyrne: amicum uero, amico facile, decipere.

Nihil ira iniustius (est) quæ habentem
Lædit, animo mala gratificans.
Nihil Cyrne bona suauius est muliere:
Testis ego, tu uero meæ esto ueritatis.
Multa afferre solet sermo mortalibus uiris
Damna, mente Cyrne turbata.

FINIS.

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-189959-p0096-2

Οὔτε σε κωμάζειν ἀπερύκομαι, οὔτε καλοῦμαι:
Ἀργαλέος γὰρ ἐὼν, καὶ φίλος, εὖτ' ἂν ἀπῇς.
Αἴθων μὲν γένος εἰμὶ, πόλιν δ' εὐτείχεα Θήβην
Οἰκῶ, πατρῴας γῆς ἀπερυκόμενος.
Μή μ' ἀφελῶς παίζουσα, φίλους δ' ἔννα ζε τοκυῖας
Ἀργυρί, σοὶ μὲν γὰρ δούλιον ἦμαρ ἔπι.
Ἡμῖν δ' ἄλλα μὲν ἐστὶ γυναῖ κακὰ πόλλ', ἐπεὶ ἐκ γῆς
Φεύγομεν: ἀργαλέη δ' οὐκ ἔπι δουλοσύνη:
Οὔθ' ἡμᾶς περνᾶσι. πόλις γε μὲν ἐστὶ καὶ ἡμῖν
Καλὴ, Ληθαίῳ κεκλιμένη πεδίῳ.
Μή ποτε πὰρ κλαίουσι καθεζόμενοι γελάσωμεν,
Τοῖς αὐτῶν ἀγαθοῖς Κύρν' ἐπιτερπόμενοι.
Ἐχθρὸν μὲν χαλεπὸν, καὶ δυσμενῆ ἐξαπατῆσαι
Κύρνε; φίλον γε φίλῳ ῥάδιον ἐξαπατᾶν.

Οὐδὲν Κύρν' ὀργῆς ἀδικώτερον, ἣ τὸν ἔχοντα
Πημαίνει, θυμῷ δειλὰ χαριζομένη.
Οὐδὲν Κύρν' ἀγαθῆς γλυκερώτερόν ἐστι γυναικός:
Μάρτυς ἐγὼ, σὺ δέ μοι γίγνου ἀληθοσύνης.
Πολλὰ φέρειν εἴωθε λόγος θνητοῖσι βροτοῖσι
Πταίσματα, τῆς γνώμης Κύρνε ταρασσομένης.

ΤΕΛΟΣ.

Divitiæ etiam improbis dantur . 5. u.
In prosperis ne te extolle, nec adversis despera 25.

Eichfreunde 5. c.

dor. Non nasci optimum libido 25

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-189959-p0099-2

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-189959-p0100-7

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-189959-p0101-3

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-189959-p0102-9

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-189959-p0103-5

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-189959-p0104-1

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-189959-p0105-7

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-189959-p0106-3

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-189959-p0107-8

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-189959-p0108-4

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-189959-p0109-2

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-189959-p0110-3

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-189959-p0111-9

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-189959-p0112-5

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-189959-p0113-1

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-189959-p0114-7

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-189959-p0115-2

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-189959-p0116-8

ULB Halle 3
004 956 389

VD 17

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-189959-p0118-0

THEOGNIDIS
MEGARENSIS SENTENTIÆ
CVM VERSIONE LATINA, ITA
vt verbum verbo conferri posſit,
addita earundem ex-
plicatione,

A
Philip. Melanch.
in Schola Vuitebergenſi.

LIPSIÆ
Iohannes Rhamba excudebat
Anno
M. D. LXXIIII.

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-189959-p0119-8